

Hristova Pravednost

by E. J. Waggoner

Naslov originala: **Christ and His Righteousness**

Author: **E. J. Waggoner 1855 - 1916**

Izdavač: **Pacific Press Publishing Company.**

Datum objavljivanja: **1890 g.**

Prevod, DTP, e-book, web page izdavaštvo: **Saša Petrović, Podgorica 2008.**

Riječ izdavača

Na sastanku Generalne Konferencije, održanom 1888. godine u Mineapolisu, Minesota, USA, „*Gospod je poslao u svojoj milosti najdragocjeniju poruku (svom narodu) preko starješina (E.J) Waggoner-a i (A.T.) Jones-a.*” – *E.G. White, Svjedočanstva za propovjednike* 91. str. or.

Ova poruka i način na koji je primljena (tada a i kroz nastupajuće godine duhovne krize pa sve do danas, kada se opet ponavlja) postala je predmetom mnogih istraživanja i diskusija među nama. Mnogi su željeli da lično pročitaju ove poruke na način na koji su one date na toj značajnoj Generalnoj Konferenciji. Ali, s obzirom da ne postoje zvanični transkripti koji sadrže govore starješina koji su iznešeni tada, mislilo se da će to i ostati nemoguće. U svakom slučaju, mi sada znamo da, makar u slučaju starješine Waggoner-a, to nije istina.

Knjiga se pojavljivala u najmanje tri, veoma slična naslova na engleskom govornom području – „Hristova pravednost” (USA), „Hrist i Njegova pravednost” (Australija), i „Hrist, naša pravednost” (Engleska).

Prvi put je objavljena 1890. godine, svega dvije godine nakon Generalne konferencije; u jeku obrazlaganja, proučavanja i javnih nastupa kako starješine Waggoner-a, tako i E.G.White – ali i onih koji su se suprostavljali samoj poruci i iznosili drugačije argumente. To je veliko svjedočanstvo o autentičnosti samog djela i njegove važnosti, jer ona obrazlaže osnovna pitanja vjere i načina na koji se jedan čovjek može spasiti u skladu sa svjetlošću vremena u kojem mi živimo danas.

Jasno, bez predubjeđenja; rasterećena crkvenih doktrina, zabluda, formalnost, tradicije i religijskih običaja kao i sve jačeg uticaja jednog dijela starješina i propovjednika koji vjernike odvlače putem svjetovnosti i otpadništva od Boga, – zasnovana isključivo na proučavanju Biblije – ova mala knjižica baca ne novu, već zaboravljenu svjetlost o uzvišenosti našeg *Prijatelja, Pomoćnika, Brata, Cara, Spasitelja* i samog *Boga – Isusa Hrista!*

Preporučujemo čitaocu da, svojom slobodnom voljom, lično istraži ovu malu, ali nadasve vrijednu knjižicu, bez predrasuda prema njenoj dragocjenoj vijesti koja traje u adventnom narodu od 1888 godine do danas. Čitajte ove riječi pažljivo, i ispitajte da li se u njima krije laž ili istina - sa jasnim upustvom Svetog pisma:

„Zakon i svjedočanstvo tražite! Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore!” – Is. 8,20.

Neka bi Gospod podario čitaocu mir sa Bogom i našim Ocem kroz Gospoda našeg i Spasitelja Isusa Hrista.

SADRŽAJ

Riječ izdavača	3
Predgovor	5
Kako da razmišljamo o Hristu?	7
Isus je Bog	9
Hrist kao Stvoritelj	12
Hrist nije stvoreno biće	14
Bog se pokaza u tijelu	17
Značajne praktične lekcije	21
Hrist je zakonodavac	25
Božja pravednost	28
Gospod naša pravednost!	33
Prihvaćeni od Boga	39
Pobjeda vjere	43
Istovremeno - sluga i slobodnjak	46
Praktični primjeri otkupljenja iz ropstva	48

U Jevrejima poslanici čitamo jednu molbu koja sadrži važnu instrukciju datu Hrišćanima: „Zato, braćo sveta, zajedničari zvanja nebeskoga, razmotrite¹ poslanika i vladiku, kojega mi priznajemo, Isusa Hrista!” - Jevr 3:1 Čineći ovo na način na koji nam to Biblija predočava, razmatrajući Hrista neprestano i inteligentno, onakvim kakav On zaista jeste, preobrazićemo se u savršenog Hrišćanina, jer „gledajući bivamo promijenjeni”. Propovjednici Jevanđelja, pred narodom koji ih sluša mogu neprestano iznositi jednu zagarantovano nadahnutu temu – Hrista. U Korinćanima poslanici, 2:2, apostol Pavle kaže: „Jer nijesam mislio da znam što među vama osim Isusa Hrista, i toga raspeta.” – i nema razloga za pretpostavku da je Pavlovo propovjedaње Korinćanima bilo drugačije u bilo kom smislu od njegovog propovjedanja na bilo kom drugom mjestu. Zapravo, on kaže, da kada mu je Bog otkrio svog Sina u njemu da bi mogao propovjedati naznabošcima (Galatima 1,15.16), njegova radost se sastojala u tome što mu je darovana milost da „objavim među neznabošcima neiskazano bogastvo Hristovo”. – Efescima 3:8.

No, činjenica da je apostol ostavio kao obavezu propovjednicima da Hrista učine središtem svojih propovijedi, nije garancija našoj duši da će On i biti uzdignut. Njegovo ime je jedino ime pod nebom koje je darovano ljudima kojim možemo biti spašeni (Djela, 4:12.). Hrist je sam rekao da nijedan čovjek neće moći doći kod Oca osim kroz Njega (Jovan 14:6). Nikodimu On kaže: „I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba sin čovječij da se podigne. Da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni.” – Jovan. 3:14.15. Ovo „podizanje” Isusa, na prvom mjestu se odnosi na Njegovo raspeće obuhvatajući time mnogo više nego puku istorijsku činjenicu; ono znači da Hrist treba biti „podignut” u svakome ko vjeruje u Njega kao rassetog Otkupitelja, čija milost i slava su dovoljni da zadovolje najveću potrebu u svijetu; to znači da On mora biti „podignut” u svoj svojoj neizmjerenoj ljupkosti i sili kao „Bog među nama”, da bi Njegova Božanska privlačnost mogla privući sve k Njemu (pogledaj Jovan 12:32).

Preklinjući poziv da razmislimo o Isusu i, takođe, razlozi za to - predloženi su u sledećim stihovima: „Zato dakle i mi imajući oko sebe toliku gomilu svjedoka, da odbacimo svako breme i grijeh koji je za nas prionuo, i s trpljenjem da trčimo u bitku koja nam je određena, gledajući na načelnika vjere i svršitelja Isusa, koji mjesto određene sebi radosti pretrplje krst, ne mareći za sramotu, i sjede s desne strane prijestola Božijega. Pomislite dakle na onoga koji je takovo protivljenje protiv sebe od grješnika podnio, da ne oslabe duše vaše i da vam ne dotuži.” – Jevr. 12:1-3. I to samo kroz razmišljanje o Isusu koje treba biti neprestano i ispunjeno molitvom onako kako je On otkriven u Bibliji, da bi smo bili pošteđeni toga da nam se ne dosadi, a, takođe, i da ne bi oslabili.

Takođe, treba da razmislimo o Isusu zato što je u Njemu „sve blago premudrosti i razuma sakriveno” Kološanima 2:3. Ako nekome nedostaje mudrosti upućen je da direktno zatraži od Boga, koji daje slobodno i bez mjere, obećavši da će je dati, ali sa tim da željenu

¹ **Razmotrite, Razmislite o** – Karadžić je upotrijebio u prevodu riječ „poznavajte” koja bi vjerovatno bila jasna njegovim savremenikima. No, u duhu savremenog jezika, ispravnije je reći „razmotrite”, „razmislite o...”, kako je, recimo, prevedeno u engleskom jeziku. Ovaj izraz u pomenutom stihu navodi čitaoca da „razmisli” o Isusu u kontinuitetu, dakle stalno i veoma temeljno i inteligentno. Da uzme u obzir, razmotri, sve činjenice, pouke i istine upoređujući ih međusobno a koje su objavljene o Isusu u Svetom Pismu. I to na takav način da razumije Isusa u potpunosti kao Onog koji se objavio ljudima živeći među njima u nudeći i omogućavajući i njima takav način života, o čemu autor detaljno elaborira tokom cijele knjige – Prim. Prev.

mudrost čovjek može dobiti samo u Isusu. Mudrost koja ne dolazi od Isusa i koja nas kao posljedica ne vodi Isusu – samo je obična glupost, jer Bog je izvor svih stvari, Autor mudrosti; ignorisati Boga je najveća vrsta gluposti (vidi Rimljanima 1:21,22.) jer je svo blago mudrosti sakriveno u Isusu tako da ako neko ima mudrost za stvari koje ovaj svijet poznaje, u stvarnosti – nema ništa. I kako su sve sile na nebu i zemlji date Hristu, apostol Pavle objavljuje Hrista kao Onog ko je „*Božja sila i Božja premudrost*“. 1 Kor. 1:24.

U svakom slučaju, postoji jedan tekst koji ukratko objedinjuje sve ono što Isus znači čovjeku i objavljuje nam najvažniji mogući razlog zbog kojeg je potrebno da razmišljamo o Njemu: To je stih: „*Iz kojega ste vi u Hristu Isusu, koji nam posta premudrost od Boga i pravda i osvećenje i izbavljenje.*“ Mi smo neznalice, zli, izgubljeni. Hrist je za nas Mudrost, pravednost, otkupljenje. Kakvo otkriće! Od nezalica i grijeha do pravednika i iskupljenja. Čovjekove najuzvišenije težnje ili potrebe ne mogu biti dosegnute izvan onoga šta nam Isus predstavlja i šta jedino Isus nama znači. Dovoljan razlog zbog kojeg oči svih treba da budu usmjerne na Njega.

Kako da razmišljamo o Hristu?

Ali, na koji način ćemo razmišljati o Hristu? Baš onako kako je otkrio sebe svijetu, prema tvrdjenju svjedoka koje je zainteresovao za sebe. U tom čudesnom govoru zapisanom u Jovanovom Jevanđelju Isus kaže: „*Jer kako što Otac podiže mrtve i oživljuje, tako i Sin koje hoće oživljuje. Jer Otac ne sudi nikome, nego sav sud daje Sinu. Da svi poštuju Sina kao što Oca poštuju. Ko ne poštuje Sina ne poštuje Oca koji ga je poslao.*“ – Jovan 5:21-23.

Dakle, Hristu je predano najveće pravo, a to je pravo suđenja! On zato mora primiti istu čast ili obožavanje koje se duguje Bogu i iz tog razloga On je Bog. Voljeni učenik iznosi ovo svjedočanstvo: „*U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše sa Bogom², i Bog bijaše riječ.*“ – Jovan 1:1. Ova božanska riječ nije niko drugi do sam Isus Hrist, prikazan u 14 stihu: „*I riječ postade tijelo i useli se u nas puno blagodati i istine; i vidjesmo slavu njegovu, slavu, kao jedinorodnoga od oca.*“

Riječ je bila u početku. Ljudski um ne može da predstavi sebi vjekove koji su iskazani u ovom stihu. Nije dato ljudima da znaju kada ili kako je Sin rođen³, ali mi znamo da je On

² **Sa Bogom** – Vuk Karadžić je preveo „*i riječ bijaše u Boga*“, no svakako, danas je jasniji izraz „sa Bogom“ (kako stoji u originalu i u engleskom prevodu), jer on upućuje da Riječ stoji sa Bogom, tj. odmah uz Njega, ili neodvojivo do Njega tako da su oni jedno, u čemu vidimo jasnu asocijaciju na Isusa, kao ravnopravnog Bogu, koji je neodvojiv od Boga Oca – Prim. Prev.

³ **Kako je Sin rođen** - Ovaj tekst (i njemu slični) se „uzima kao sporan“ u spisima Waggoner-a od strane onih (ili neupućenih ili nedobronamjernih), koji su, kako kroz protekle decenije, tako i danas - širili glasine o tome kako su starješine Waggoner i Jones tvrdili da Isus **nije Bog od vječnih vremena**, već da Ga je Bog stvorio, tj. **da je On u vremenskom smislu nastao kasnije od Oca** – što predstavlja očiglednu jeres ili lažno učenje kontradiktorno Biblijskim zapisima.

Međutim, nama, koji istražujemo Bibliju danas, u ovim poslednjim danima kada očekujemo da vidimo Gospoda SVOJIM OČIMA – može biti veoma jasno i jednostavno objašnjenje ovog teksta. I premda je ova knjiga najjasniji iskaz vjerovanja Waggoner-a i samim tim ne potrebuje zastupnika, osjećam dužnost da naglasim neistine koje se iznose na ovaj račun.

Zaista sablažnjujuće zvuči ideja da je Isus postao kasnije od Boga Oca, tj. da On nije postojao sa Njim od vječnih vremena, bez početka i kraja. Međutim, kako Waggoner i dokazuje u nastavku teksta, Isus jeste bio Riječ i jedno sa Ocem od vječnih vremena. Ono što takođe možemo uočiti u Bibliji je činjenica da je Isus postojao mnogo prije nego što je bilo ko bio stvoren – bilo anđeli, ili poglavarstva, ili druga stvorena bića i svjetovi, jer je sve stvoreno **kroz Njega i za Njega!**.

U hronološkom smislu, takođe, biblijski je lako dokazivo da je Isus izašao od Oca, tj. da je rođen od Oca o čemu nam svjedoči i sam Isus - i da je taj izlazak uređen od vječnih vremena. Pa u čemu je onda zabuna ili nerazumijevanje? Ako je Isus postojao od vječnih vremena, tj. ako je On sam Bog koji nema ni početak ni kraj – kako je mogao biti „kasnije“ rođen od Oca, tj. izaći od Njega?

Odgovor leži u tajni stvaranja. Biblija nedvosmisleno uči da je Bog (a sam tim dakle i Isus jer je Isus Bog), postojao bez početka prije nego što je bilo ko bio stvoren, prije svih djela.

Takođe, Biblija uči da je Isus nakon stvaranja hodao u vidljivom obličju sa stvorenim bićima i imao „nebesko tijelo“ (kako kaže apostol Pavle „imaju tijela zemaljska i tijela nebeska“ čije su slave različite – 1 Kor. 15:40). Tako Isusa, osim kao Riječ, između ostalog u starozavjetnom vrmenu poznajemo i kao **Mihaila**, jednog od „prvih knezova“ (Dan. 10:13) Kneza i Zapovijednika anđelima koji među njima hoda u vidljivom obličju, kome se anđeli klanjaju, poštuju ga, obožavaju i ratuju za njega i koji živi u vrijeme potopa (Danilo 12:1, 1 Sol. 4:16., Juda 1:9 i konačno, Otkr. 12:7.)!

U tom smislu, Waggoner-ova izjava da nama nije dato da znamo kada je Isus „rođen“, potpuno je tačna – jer nama nije dato da znamo kada i kako je Bog **odlučio i učinio da uzme vidljivi oblik i živi sa svojim stvorenjima** koja su stvorena kroz Njega i za Njega! U tom smislu, Isus nije tada postao, tj. to nije bio njegov početak i njegovo stvaranje - već je BOG (dakle Isus) tada **DAO da Sin „IZAĐE ILI RODI SE OD OCA“ i POSTANE VIDLJIV U VIDLJIVOM OBLIČJU MEĐU STVORENIM BIĆIMA** i, ništa više! Baš kao što Biblija i uči da je On, Mihailo (naš Isus – Spasitelj), jedini koji je imao prava da ulazi u nebeske savjete a da istovremeno bude vidljiv stvorenim bićima koja takođe imaju nebeska tijela ili ih mogu koristiti (anđeli, stanovnici drugih planeta, pa i

Božanska riječ, ne samo prije nego što je došao da umre na ovom svijetu, već mnogo prije nego što je uopšte ovaj svijet stvoren! Neposredno pred raspeće, Isus se molio: „*I sad proslavi ti mene, oče, u tebe samoga slavom koju imadoh u tebe prije nego svijet postade.*“ – Jovan 17:5. I mnogo više od 700 godina prije Njegovog prvog dolaska, Isus je bio objavljen riječima nadahnuća: „*A ti, Vitlejeme Efrato, ako i jesi najmanji među tisućama Judinijem, iz tebe će mi izaći koji će biti gospodar u Izrailju, kojemu su izlasci od početka, od vječnih vremena.*“ – Mihej 5:2. Mi znamo takođe da Isus „*izlazi i dolazi od Boga*“ (Jovan 8:42), ali to je takođe toliko daleko u vjekovima prošlosti iza nas, da je to previše za ljudsku moć shvatanja.

sam Lucifer koji je zbog toga i bio ljubomoran na Mihaila). Kako je to Isus uradio, za nas je tajna, baš kao što je tajna na koji način se utjelotvorio na zemlji.

Isus (Mihailo) dakle, **nije stvorenje**, već je **Stvoritelj lično**! Ali to ne umanjuje i drugu činjenicu da je Stvoritelj **odlučio i učinio** da u liku svog Sina na jedan tjelesan ili materijalan način živi sa svojim stvorenjima, priča sa njima, jede sa njima, i prikaže im se na taj način u nebeskom, bezgrešnom i vječnom životu! Isus je pokazao ljubav nebeskim stvorenjima koje je Sam stvorio. Jer, prirodno se nameće pitanje, kakav bi to bio Stvoritelj koji je sve stvorio za sebe (tj. za Isusa), a da je pri tome **ostao nevidljiv i tajanstven za vječna vremena**, tj. da nema ništa zajedničko u vidljivom smislu sa onima koje je i stvorio? I ne samo stvorio – već se i brine za njihov život jer sve u svememiru živi kroz Hrista i Božju silu. Zar ne bi to bilo kontradiktorno samim riječima Pisma da je „kroz Njega i **ZA Njega** – sve stvoreno“? U čemu bi bila Njegova radost i radost onih koje je stvorio a koji su ga, u liku Kneza Mihaila **vidljivo obožavali, družili se sa Njim, u Njemu nalazili vjernog i najboljeg prijatelja i dobijali otkrivenja tajnih savjeta Božjih** u koje je **jedino On mogao ući**?!

Mnogo kasnije, isti taj Mihailo, vidljiv anđelima i drugim nebeskim bićima, **postaje Isus i uzima dobrovoljno, ponizivši sebe, tijelo koje pripada grešnom, pobunjenom i smrtnom čovjeku**, da bi po analogiji stvari i grešniku (Adamu) pokazao da ga istinski voli, jednako ili čak i više nego prije pada u grijeh, i da je spreman da u svojoj božanskoj sili i ljubavi učini za njega sve – ne bi li ga vratio ponovo u ono stanje bez grijeha i u nebesko tijelo koje i samo može živjeti vječno Božjom silom i ljubavlju.

I konačno da zaključim: fer je (i mudro – zarad ličnog spasenja) ne trgati iz konteksta misao koju pisac želi da iskaže kao što je u slučaju Waggoner-a urađeno i radi se već decenijama u adventnom narodu, a da pri tome ne uzmemo cijeli tekst u obzir u kome taj isti Waggoner nedvosmisleno i jasno već u sledećim poglavljima ove knjižice „*Isus je Bog*“ i „*Isus nije stvorenje*“, **dokazuje da Isus jeste Bog i to onaj isti Bog koji nema ni početak ni kraj.** – Prim. Prev.

Isus je Bog

U mnogim biblijskim stihovima Isus se zove Bog. Psalmista kaže: „*Bog nad bogovima, Gospod, govori, i doziva zemlju od istoka sunčanoga do zapada. Sa Siona, koji je vrh krasote, javlja se Bog. Ide Bog naš, i ne muči; pred njim je oganj koji proždire, oko njega je bura velika. Doziva nebo ozgo i zemlju, da sudi narodu svojemu: 'Skupite mi svece moje, koji su učinili sa mnom zavjet na žrtvi.' (I nebesa oglašišu pravdu njegovu, jer je taj sudija Bog.)*” – Psalm 50:1-6.

Ovi stihovi u sebi sadrže upustva prema kojima razumijemo da govore o Hristu: 1) po činjenici koju smo već naučili da je sav sud predat Sinu i 2) prema činjenici da će prilikom drugog Hristovog dolaska On biti taj koji će poslati Svoje anđele da sakupe Njegove izabrane iz pravca sva četiri vjetra (Matej 24:31). „*Naš Bog će doći i to ne u tišini*”. Ne. Kada se Gospod lično⁴ pojavi na nebesima, to će biti „*...sa zapoviješću, s glasom arandelovijem, i s trubom Božijom...*” – 1 Sol. 4:16. Ovaj povik će biti glas Sina Božjeg koji će jasno čuti svi koji se nalaze u grobovima i koji će zbog toga izaći⁵ iz njih (Jovan 5:28.29). I zajedno sa živim svetima, oni će biti uznijeti da se susretnu sa Gospodom u vazduhu, da bi napokon bili sa Njim, i to će predstavljati „*naš sastanak u Njemu*” (2 Sol. 2:1). Uporedi takođe Psalm 50:5, Matej 24:31 i 1 Sol. 4:16.

„*... pred Njime je oganj koji proždire, oko Njega je bura velika!*” – Ps. 50:3 u vrijeme kada se Gospod Isus otkrije sa neba sa svojim moćnim anđelima i tada će biti „*U ognju plamenome, koji će dati osvetu onima koji ne poznaju Boga i ne slušaju jevanđelja Gospoda našega Isusa Hrista*” – 2 Sol. 1:8. Evidentno je stoga da Psalm 50:1-6 daje jasan opis drugog Hristovog dolaska kada će spasiti Svoj narod. A kada bude došao On će biti kao „*svemoćni Bog*”. Uporedi sa Avakum 3 glava.

To je jedna od Njegovih zakonitih titula. Mnogo prije prvog Hristovog dolaska, prorok Isaija ohrabruje Izrailjski narod upravo ovim riječima: „*Jer nam se rodi dijete, sin nam se dade, kojemu je vlast na ramenu, i ime će mu biti: divni, savjetnik, Bog silni, otac vječni, knez mirni.*” – Isaija 9:6.

Ovo nisu samo Isaijine riječi, već su ovo riječi Svetog Duha. Bog je svog Sina nazvao tim titulama direktno povezujući ove stihove sa Njim. U Psalmu 45:6 čitamo sledeće: „*Prijesto je tvoj, Bože, vječan i nepokolebljiv; skiptar je carstva tvojega skiptar pravice.*” Običan čitalac može jednostavno shvatiti da Psalmista opisuje slavljenje Boga, ali, ako pogledamo u Novi Zavjet pronalazimo mnogo više! Tamo otkrivamo da je Otac taj koji govori, i da su riječi upućene Sinu kada Ga Otac naziva Bogom. Pogledaj Jevrejima 1:1-8.

Hristu ovo ime nije dato kao posledica nekih velikih zasluga, već Mu ono pripada po pravu nasljedstva! Govoreći o sili i veličini Hristovoj, pisac u Jevrejima poslanici kaže da je On učinjen mnogo većim od anđela zato što „*po našljedstvu dobi mnogo slavnije ime nego oni*”

⁴ Gospod lično – Isus Hrist.

⁵ Izaći iz grobova – vaskrsnuti.

(anđeli)"- Jevr. 1:4⁶. I zemaljski sin sa punim pravom uvijek koristi Očevo ime. Tako i Hrist kao „jedinorođeni Božji Sin“, ima zakonodavno pravo na isto ime. Zemaljski sin, takođe, može biti veći ili manji od oca koji ga je načinio, i posjeduje određene mogućnosti i lične karakteristike svog oca; one svakako nisu savršene zato što nema savršenog množenja među ljudskim sinovima. Ali, kod Boga nema nesavršenosti kao ni u Njegovim djelima, tako da je Hrist „jasna slika“ Očeve ličnosti (Jevr. 1:3). Kao Sin samo-postojećeg Boga, On po prirodi ima sve osobine Božanstva.

Istina je da ima mnogo Božjih sinova, ali samo je Hrist „jedinorođeni Sin Božji“, i vidimo da je On Božji Sin u onom smislu u kojem nije bilo nijedno stvoreno biće niti će ikada biti. Po stvaranju, anđeli su sinovi Božji, kao i Adam (Jov 38:7, Luka 3:38); Hrišćani su usvojeni Božji sinovi (Rim. 8:14.15), ali Hrist je Božji Sin po rođenju. Pisac u Jevrejima poslanici dalje pokazuje da pozicija Sina Božjeg nije bila ta do koje je Hrist morao biti uzidgnut već ju je On po zakonu posjedovao. On kaže da je Mojsije bio vjeran u svemu Božjem domu kao sluga, „*ali je Hristos kao Sin u domu svojemu.*“ – Jevr. 3:6. On takođe tvrdi da je Isus Graditelj tog doma (Jevr.3:3). Sin je taj koji je podigao hram Gospodnji i nosi slavu (Zah. 6:12.13.).

Hrist lično je poučavao u najsnažnijem mogućem obliku da je On Bog. Kada je mladić došao k Njemu i upitao: „*Učitelju dobri! Šta da učinim da bih naslijedio vječni život?*“⁷ Isus je ga je upitao, prije nego što će mu dati odgovor: „*Zašto Me nazivaš dobrim? Niko nije dobar osim Jednoga koji je Bog.*“⁸ Šta je Isus mislio sa ovim riječima? Da li je On odrekao epitet koji je koji je primjenio na samog Sebe? Da li On misli da nagovijesti da On zapravo nije bio apsolutno dobar? Nije li ovo bila Njegova spontana skromnost? Bez imalo sumnje, Isus jeste bio apsolutno dobar. Jevrejima, koji su neprestano vrebali da ga uhvate u nekoj grešci kako bi Ga mogli osuditi, Isus jasno kaže: „*Koji od vas me kori za grijeh?*“ – Jovan 8:46. U cijeloj jevrejskoj naciji nije se mogao naći ni jedan jedini čovjek koji je ikada vidio, ili čuo o Njemu neku riječ koja bi imala ikakvu sličnost sa zlom, i oni koji su namjeravali da Ga osude učinili su to unajmljujući lažne svjedoke protiv Njega. Petar kaže da On „*...grijeha ne učini, niti se nađe prevara u ustima Njegovim*“ – 1. Petr. 2:22. A Pavle uči da On „*...ne znadijaše grijeha!...*“ 1. Kor. 5:21. Psalmista ističe: „*...On je branitelj moj i u Njemu nema nepravde.*“ – Ps. 92:15. I apostol Jovan govori: „*A vi znate da se On javi da grijeha naše uzme, i grijeha u Njemu nema.*“ – 1. Jov. 3:5.

Hrist se nije mogao odreći samog sebe, baš kao što nije mogao reći da nije bio dobar. On je bio i jeste apsolutno dobar, božansko savršenstvo. I budući da nema nikog dobrog osim Boga, a Isus je dobar, jasno proizilazi da je Isus Bog i to je ono što on želi da pouči ovog mladog čovjeka.

To je ono isto što On govori učenicima. Kada Filip kaže Isusu, „*Pokaži nam Oca i biće nam dosta*“, Isus mu odgovara: „*Toliko sam vremena sa vama i nijesi me poznao Filipe? Koji*

⁶ I toliko posta bolji od anđela koliko preslavnije ime od njihova dobi – ovo je tekst koji se nalazi u Karadžićevom prevodu Novog Zavjeta, no tačniji prevod je onaj koji nalazimo u engleskom ili savremenim prevodima, a koji ističe da je Isusovo preslavno ime dobijeno **kroz našljedstvo**. – Prim. Prev.

⁷ Učitelju dobri - U Karadžićevom prevodu stoji: učitelju blagi. (Mat. 19:16, Mar. 10:17, Luka. 18:18) – Prim. Prev.

⁸ Što me zoveš blagim? Niko nije blag osim jednoga Boga. – Karadžićev prevod – Prim. Prev.

vidje mene, vidje Oca; pa kako ti govoriš: pokaži nam Oca?” – Jovan 14:8.9. Ovo je naglašeno kada Isus kaže: „Ja i moj Otac smo jedno!” – Jovan 10:30. Dakle, Isus je istinski Bog, čak i dok je bio među ljudima, kada je bio upitan da pokaže oca On je mogao reći: pogledajte Mene. I ovo imamo na umu - napomenu da je Bog uvodeći Prvorođenog u svijet rekao: „I da mu se poklone svi anđeli Božji.” – Jevr. 1:6. Hristos nije polagao pravo na poštovanje pred svijetom samo dok je dijelio Očevu slavu, već, i kada je došao kao beba u Vitlajemu anđelima Božjim je zapovijedeno da Ga obožavaju.

Jevreji nisu pogrešno shvatili šta je Isus učio o Sebi. Kada je izjavio da je On jedno sa Ocem, Jevreji su uzeli kamenje da bi ga kamenovali, i kada ih je zapitao za koje dobro djelo Ga kamenuju, oni su odgovorili: „...za dobra djela ne bacamo kamenja na te, nego za hulu na Boga, što ti, čovjek budući, gradiš se (da si) Bog!” – Jovan 10:33. Da je On zaista bio ono čime su ga nazvali, tek puki čovjek, Njegove riječi bi zaista bile bogohuljenje. Ali, On je bio Bog.

Razlog Hristovog dolaska na zemlju je bio da otkrije Boga ljudima tak da bi ovi mogli doći k Njemu. Odatle Pavle govori: „Jer Bog bješe u Hristu, i svijet pomiri sa sobom...” – 2 Kor. 5:19., a u Jovanovom jevanđelju možemo pročitati da je Riječ koja je bila Bog, „postala tijelo” – Jovan 1:1,14. U potpuno istom pravcu je izjava: „Boga niko nije vidio nikad: jedinorođeni Sin, koji je u naručju Očevom, On ga javi⁹.” – Jovan 1:18

Primjetite ovaj opis: „jedinorođeni koji je u naručju Očevom”. On ovdje ima svoje prebivalište, i On je ovdje predstavljen kao dio Božanstva, sa sigurnošću da je to i kada je na zemlji kao i kada je na nebu. Kristeći sadašnje vrijeme, upućuje nas da se radi o nastavku takvog postojanja. To predstavlja istu ideju koja je sadržana u Isusovoj izjavi datoj Jevrejima: „... Ja Sam Prije nego se Avraam rodio!” – Jovan 8:58. I ovo još jednom pokazuje Njegov identitet sa Onim koji se objavio Mojsiju u gorućem žbunu, koji je svoje Ime deklariseo kao „Ja Sam onaj što jest” – 2. Moj. 3:14.

I, na posletku, imamo nadahnute riječi Apostola Pavla u kojima on razmatra Isusa Hrista da „...bi volja Očeva da se u Njega (Hrista) useli sva punina” – Kološanima 1:19. Šta ova punina koja prebiva u Hristu znači, razmotrićemo u sledećem poglavlju, kada ćemo pričati o tome da „u Njemu (Hristu) živi svaka punina Božanstva tjelesno.” – Kološanima 2:9. Ovo je konačno i nedvosmisleno svjedočanstvo u prilog činjenici da Hrist posjeduje po prirodi sve osobine Božanstva. Ova činjenica o Hristovom Božanstvu još jasnije će se pojaviti kada nastavimo sa razmatranjem sledećeg:

⁹ “On ga javi” – ili, „učino Ga je poznatim” – Prim. Prev.

Hrist kao Stvoritelj

Nastavljajući odmah da pratimo tekst koji govori da je Isus, Riječ, Bog – mi čitamo da je „Sve kroz Njega postalo, i bez Njega ništa nije postalo što je postalo” – Jovan 1:3. Komentar ne može učiniti ovu izjavu jasnijom nego što ona jeste, zato prelazimo na tekst koji je zapisan u Jevrejima poslanici 1:1-4. „Bog koji je negda mnogo puta i različnijem načinom govorio ocevima preko proroka, govori i nama u posljedak dana ovijeh preko sina, Kojega postavi našljednika svemu, kroz kojega i svijet stvori. Koji budući sjajnost slave i obličje bića njegova, i noseći sve u riječi sile svoje, učinivši sobom očišćenje grijeha našijeh, sjede s desne strane prijestola veličine na visini, I toliko bolji posta od anđela koliko preslavnije ime od njihova dobi.”

Još snažnije od ovih zvuče riječi koje je Apostol Pavle uputio Kološanima. Govoreći o Hristu kao o Onom kroz kojega smo otkupljeni, Pavle Ga opisuje kao Onog „Koji je obličje Boga što se ne vidi, koji je rođen prije svake tvari. Jer kroz njega bi sazdano sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili prijestoli ili gospodstva ili poglavarstva, ili vlasti: sve se kroza nj i za nj sazda. I on je prije svega, i sve je u njemu.” – Kološanima 1:15-17.

Ovaj predivni tekst potrebno je pažljivo proučavati i iznova razmatrati. On ne ostavlja nijednu stvar u univerzumu koju Hrist nije stvorio. On je stvorio sve na nebu i sve na zemlji. On je stvorio sve što se može vidjeti, ali i sve ono što se ne može vidjeti; tronove i gospodarstva, poglavarstva i vlasti – postojanje svih ovih zavisi od Njega. I budući da On postoji prije svega i da je Stvoritelj svega, tako i kroz Njega sve stvari postoje ili se drže zajedno. Ovo je potpuno jednako onome što se govori u Jevrejima poslanici 1:3, da On „nosi sve u riječi sile svoje”. Upravo riječju su nebesa stvorena, i istom riječju on sve drži na svom mjestu i čuva od uništenja.

Ne bismo trebali propustiti u ovome povezanost sa onim što piše kod proroka Isaije: „S kim će te me dakle izjednačiti da bih bio kao on? veli sveti. Podignite gore oči svoje i vidite; ko je to stvorio? Ko izvodi vojsku svega toga na broj i zove svako po imenu i velike radi sile njegove i jake moći ne izostaje ni jedno?” – Isaija 40:25.26. Ili, kako u izvornom Jevrejskom prevodu stoji mnogo odlučnije: „od Njega, koji je veliki u moći i snažan u sili – niko ne može pobjeći”. Hrist je taj Sveti i Jedini koji sve zvijezde nebeske zove po imenu i drži ih na svom mjestu, što je jasno uočljivo iz drugog dijela istog poglavlja. On je Onaj pred kojim je rečeno: „Pripravite u pustinji put Gospodnji, poravnite u pustoši stazu Bogu našem” – Isaija 40:3. On je Onaj koji dolazi sa snažnom mišicom, držeći svoju platu u njoj; Onaj koji, kao pastir, hrani svoje stado držeći jaganjce u svom naručju.

Još jedno svjedočanstvo bi trebalo biti dovoljno kada razmatramo Hrista kao Stvoritelja. To je svjedočanstvo koje dolazi lično od Oca. U prvom poglavlju Jevrejima poslanice, čitamo da nam je Bog rekao za svog Sina: „I da mu se poklone svi anđeli Božji”, a da je o anđelima rekao: „Koji čini anđele svoje duhovima, i sluge svoje planem ognjeni”, ali Sinu Govori: „Prijesto je Tvoj, Bože, va vijek vijeka, pravica je pravde palica carstva tvojega.” I dalje, Bog Otac govori: „Ti si, Gospode, u početku osnovao zemlju, i nebesa su djelo ruku tvojih.” – Jev. 1:8-10. Ovdje vidimo da Otac adresira Sina kao Boga i govori za Njega da je On u početku osnovao zemlju i da su nebesa djela Njegovih ruku. Kada je Otac lično dao ovakvu čast svom Sinu, ko je čovjek da ne učini isto? Sa ovom mišlju možemo ostaviti direktno svjedočanstvo

razmišljajući o Hristovom Božanstvu i činjenici da je On Stvoritelj svih stvari.

No, ovdje je neophodna i riječ upozorenja. Neka niko ne umisli da mi želimo uzdići Hrista kao dragocjenijeg od Oca ili da želimo ignorisati Oca. To nije tako jer su njihovi interesi jednaki. Mi poštujemo Oca poštujući Sina. U potpunosti smo saglasni sa Pavlovim riječima da „...mi imamo samo jednog Boga Oca, od kojeg je sve, i mi u njemu, i jednoga Gospoda Isusa Hrista, kroz kojega je sve, i mi kroza Nj.” – 1 Kor. 8:6. baš kao što smo već citirali da je kroz Njega Bog stvorio svjetove. Sve stvari proizilaze konačno od Boga Oca; čak i Hrist lično proizilazi i dolazi od Oca, ali On ima zadovoljstvo Očevo da je u Njemu živi sva punina božanstva, i da će On biti direktni posrednik svakog čina stvaranja. Predmet ovog proučavanja je da istaknemo Hrista naprijed, na pravo mjesto koje ga čini jednakim Ocu, u cilju da Njegova sila koja spašava može biti više poštovana.

Hrist nije stvoreno biće

Prije nego započnemo neke od praktičnih proučavanja koje se mogu naučiti iz ove istine, moramo se zadržati nekoliko trenutaka na stavu nekolicine ishrenih koji, uvjereni smo, ni u kom slučaju ne žele da omalovaže Hrista, ali koji, u skladu sa njihovim mišljenjem, negiraju Hristovo Božanstvo. To je ideja da je Hrist stvoreno biće koje je, zadovoljivši Boga, bilo uzdignuto u Njegovu prisutnost do sadašnjeg, veoma uvišenog položaja. Niko, ko zastupa ovakav stav, nije u mogućnosti da jasno objasni koncepciju pravednosti zbog čega je Isus uzdignut do ove pozicije a koju On neosporno i zauzima.

Ovakvo mišljenje zasnovano je na nerazumijevanju jednog teksta zapisanog u Otkrivenju 3:14: „*I anđelu Laodikijske crkve napiši: tako govori Amin, svjedok vjerni i istiniti, početak stvorenja Božijega.*” Pogrešno je shvaćeno mišljenje da je Isus prvo biće koje je Bog stvorio – da početak Božjeg stvaranja počinje sa Njim. Ovakvo viđenje je suprostavljeno samom Pismu koje uči da je Hrist lično stvorio sve. Reći da je Bog počeo svoje djelo stvaranja tako što je stvorio Hrista znači staviti Hrista zauvijek po strani u svim djelima stvaranja.

Riječ koja označava „početak” (zapisana u otkr. 3:14 – Prim. Prev) je grčka riječ „*Arh*” koja znači „*glava*” ili „*zapovjednik* (vođa)” Ona se pojavljuje u imenu grčkog vojskovođe Arhon-a, zatim u riječi „*Arhibiskup*” i, konačno u riječi „*Arhandel*”. Uzmimo posljednju riječ. Hrist je Arhandel. Pogledajte tekst u Juda 9:1, zatim u 1. Solunjanima 4:16; Jovan 5:28.29; Danilo 10:21. Ovo ne znači da je On prvi od svih anđela, jer On nije anđeo već je iznad anđela (Jevr. 1:4.). To stvarno znači da je On Vođa ili Princ svih anđela, baš kao što je recimo arhibiskup vođa svim biskupima. Hrist je zapovjednik svih anđela (pogledaj Otkr. 19:14.) On je stvoritelj svih anđela (pogledaj Kološanima 1:16). Iz tih razloga, izjava da je On početak stvaranja Božjeg, znači da je u Njemu otopočelo stvaranje; tako je On, kao što sam kaže, Alfa i Omega, početak i kraj, prvi i posljednji (Otkr. 21:6; 22:13). On je dakle izvor od kojeg sve stvari imaju svoje porijeklo.

Ne možemo takođe zamisliti da je Hrist stvorenje, jer Pavle Njega naziva „*rođenim prije svake stvari*”¹⁰ a već u sledećem stihu On je prikazan kao Stvoritelj a ne Stvorenje. „*Jer kroz njega bi sazdano sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili prijestoli ili gospodstva ili poglavarstva, ili vlasti: sve se kroza nj i za nj sazda.*” – Kološanim 1,15.16. Ako je, dakle, On stvorio sve što je ikada stvoreno i postoji prije bilo čega što je stvoreno, evidentno je da On lično ne spada u stvorenja. On je iznad stvorenja i ne pripada im (nije dio njih).

Pismo izjavljuje da je Hrist „*Jedinorođeni Sin Božji*”. On je rođen (ili postao) a ne stvoren. Nije na nama da ispitujemo kada je Isus rođen niti je naš um sposoban da to razumije kako smo već napomenuli. Mihej prorok nam napominje da mi možemo znati nešto o ovim stvarima kako je zapisano u proročanstvu: „*A ti, Vitlejeme Efrato, ako i jesi najmanji među tisućama Judinijem, iz tebe će mi izaći koji će biti gospodar u Izrailju, kojemu su izlasci od početka, od vječnijeh vremena.*” – Mihej, 5:2. Dakle, postojalo je vrijeme kada je Hrist izašao i došao od Boga, iz Njegovih njedara (Jovan 8:42; 1:18), ali to vrijeme je toliko daleko u danima

¹⁰ Prije svake stvari – ili u originalu – prije svakog stvorenja. – Prim. Prev.

vječnosti što u konačnom razumijevanju praktično znači – bez početka¹¹.

Poenta je u svemu da je Hrist rođeni Sin a ne stvorenje. On po nasljedstvu ima uzvišenije ime nego ime koje imaju anđeli. On je dakle „*Sin u svojoj kući*”. Jevr 1:4; 3:6. I otkada je jedinorođeni Sin Božji, On u svoj svojoj suštini i prirodi Bog i posjeduje rođenjem sve Božje atribute, jer je bila Božja volja da njegov Sin postane spoljna slika Njegove Ličnosti, svjetlost Njegove slave, ispunjena svom puninom Božanstva. Zato On (Hrist) ima „*život u sebi samom*”. On posjeduje besmrtnost u svojoj vlastitoj pravdi i može darovati besmrtnost drugima. Život prebiva u Njemu, tako da mu ne može biti otet, ali dajući dobrovoljno život, On ga može ponovo uzeti. On ovako govori: „*Zato me Otac ljubi, jer ja dušu svoju polažem da je opet uzmem. Niko je ne otima od mene, nego je ja sam od sebe polažem. Vlast imam položiti je, i vlast imam uzeti je opet. Ovu sam zapovijest primio od Oca svojega.*” – Jovan 10:17.18.

Ukoliko bilo ko poteže staru raspravu¹², kako Hrist može biti besmrtan a onda umrijeti, mi jedino možemo reći: ne znamo. Mi nemamo pretenzije da mjerimo beskonačnost. Mi ne možemo da razumijemo kako je Hrist mogao biti Bog u početku, koji dijeli jednaku slavu sa svojim Ocem prije postanja svijeta, a da se potom rodi kao beba u Vitlajemu. Tajna raspeća i vaskrsnuća je i tajna utelovljenja (inkarnacije). Mi ne možemo da razumijemo kako Hrist može biti Bog i onda još postati čovjek zbog nas. Mi ne razumijemo kako je On stvorio svijet iz ničega, niti kako je podizao mrtve, niti kako On radi Svojim Svetim Duhom u našim srcima; mi vjerujemo i tako znamo sve ove stvari. Nama je sasvim dovoljno da prihvatimo kao istinu sve ovo onako kako nam je Bog otkrio, bez sumnji u stvari koje ni um anđela ne može razumjeti. Tako dakle, mi smo očarani besknačnom silom i slavom koje, kako Pismo tvrdi, pripadaju Hristu, bez opterećivanja našeg ograničenog uma bolnim pokušajima da objasnimo neograničeno.

Na posletku, mi poznajemo Božansko jedinstvo Oca i Sina kroz činjenicu da oni imaju istog Duha. Apostol Pavle, nakon što kaže da ne možemo u tijelu ugoditi Bogu, nastavlja: „*A vi nijeste u tijelu nego u duhu; jer Duh Božij u vama živi. A ako ko nema Duha Hristova, on nije njegov.*” – Rimljanima 8:9. U ovom stihu nalazimo da je Duh Sveti - istovremeno Duh Božji i Duh Hristov. Hrist „u naručju Očevom” obitava po prirodi koja je suštinski Božja i ima život u sebi. On je pravilno nazvan *Jehova* „*Jedini samo-postojeći*” i ovo je naslovljeno u Jeremiji 23:56, gdje se kaže da će pravedna klica, koja će izvršiti sud i pravdu na zemlji, biti poznata po imenu „*Jehovah-tsidekenu*” – tj. „*Gospod, pravda naša!*”

¹¹ **Isus izlazi do Oca** – još jednom se kratko osvrćemo na to, da ovaj izlazak od Oca, ne znači da je Isus stvoren ili da je nastao kasnije od Oca, već da je on „rođen” tj. da je „izašao” od Oca sa određenim razlogom u određenom trenutku. Ako uzmemo u obzir da Pismo govori tačno na ovaj način o ovim stvarima, i, takođe, da je Isus kao arhanđel Mihailo vidljivo hodao među bićima koja je stvorio mnogo ranije nego što je nama postao poznat kao Spasitelj, Isus Hrist, možemo doći do odgovora (onoliko koliko nam je dato) da je sam Bog „rodio svog Sina” kako bi sam Bog u liku svog Sina i vidljivo boravio među stvorenjima koja su „kroz njega i za njega stvorena”, a kako to Waggoner jasno i tumači. Dakle, sve je stvoreno za Sina koji je proizišao od Oca, sa kojim je jedno bez početka i kraja, još prije nego je proizišao od Njega u vidljivi svijet („*Gospod me je imao u početku puta svojega, prije djela svojih, prije svakog vremena. Prije vjekova postavljena sam, prije početka, prije postanja zemlje. Kad još ne bijaše bezdana, rodila sam se, kad još ne bijaše izvora obilatih vodom. Prije nego se gore osnovaše, prije humova, ja sam se rodila...*” – Priče 8:22-26.). Ostaće i u vječnosti tajna, kako je to Gospod učinio i naše nije da istražujemo taj predmet. – Prim. Prev.

¹² **Stara rasprava** – bukvalno: **cjepidlačenje**. Prim. Prev.

Neka stoga niko od onih koji poštuju Hrista ne pridaje Njemu manji značaj nego što ga ukazuje Ocu, jer bi time iskazo nepoštovanje Ocu; ali neka svi, zajedno sa anđelima na nebu, obožavaju Hrista bez straha da time obožavaju i služe stvorenje umjesto Stvoritelja.

I sada, dok je tema Hristovog Božanstva svježā u našim umovima, napravimo pauzu i razmotrimo čudesnu priču o Njegovom poniženju.

Bog se pokaza u tijelu

„I riječ postade tijelo i useli se u nas...” – Jovan 1:14.

Nema riječi koje bi jasnije pokazale da je Hrist bio istovremeno i Bog i čovjek. Iako je, izvorno, samo Božanstvo – On uzima na sebe¹³ ljudsku prirodu i prelazi među ljude kao običan smrtnik, osim u onim trenucima kada je Njegovo Božanstvo zablistalo kao što je bilo prilikom čišćenja hrama, ili kada su njegove vatrene riječi jednostavne istine natjerale čak i Njegove neprijatelje da ispovjedu: *„nijedan čovjek nije govorio kao ovaj čovjek”*.

Poniženje u koje se Hrist dobrovoljno obukao, najbolje je izraženo u Pavlovim riječima: *„Jer ovo da se misli među vama što je i u Hristu Isusu, koji se, iako je izvorno bio u obličju Božijemu, nije otimao da se uporedi s Bogom; nego je potpuno sebe ispraznio, uzevši obličje sluga, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovjek, ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, i to smrti na krstu.”*¹⁴ – Filibljanima 2:5-8.

Gornji prikaz čini ovaj tekst mnogo jasnijim nego što je to u standardnoj verziji prevoda. Ideja je sledeća: iako je Hrist bio u Božjem obličju, biće *„sjajnosti Očeve slave i slika Njegove ličnosti”* (Jevr. 1:3), posjedujući sve osobina Boga, biće koje je Vladar Univerzuma, i Jedan kome je cijelo nebo ukazivalo poštovanje – On je smatrao da nijedna od ovih stvari neće biti poželjna dok god kao čovjek bude sakriven i bez snage. On se nije mogao radovati Svojoj slavi dok god je čovjek bio samo prognanik bez ikakve nade. Stoga je on „ispraznio” sebe, ponizio se od svih Svojih bogastava i Slave, i obukao se u ljudsku prirodu, tako da bi mogao otkupiti čovjeka. I tako mi možemo uskladiti Hristovo jedinstvo sa Ocem dato izjavom: *„Otac je moj veći od Mene.”*

Potpuno je nemoguće da razumijemo kako je Hrist, kao Bog, mogao sebe poniziti do smrti na krstu, i beskorisno je za nas da spekuliramo po tom pitanju. Sve što možemo da uradimo je da prihvatimo činjenice onako kako su prezentovane u Bibliji. Ukoliko bi čitalac Biblije naišao na poteškoće da uskladi neke izvještaje Biblije koji razmatraju Hristovu prirodu, neka se sjeti da bi bilo nemoguće izraziti se mislima koje bi omogućile ograničenom umu da shvati sve u potpunosti. Baš kao što je pricjepljenje neznabožaca na stablo Izrailja neprirodno, toliko više je i Božansko upravljanje neshvatljivo ljudskom razumu.

Drugi tekstovi koje ćemo citirati, donose nam još činjenica o Hristovoj čovječnosti i šta to znači za nas. Već smo čitali da *„Riječ postade tijelo”*, a sada ćemo razmotriti šta Pavle kaže razmišljajući o prirodi tog tijela: *„Jer što zakonu bješe nemoguće, jer bješe oslabljen tijelom, posla Bog sina svojega u obličju tijela grijehovnog, i za grijeh osudi grijeh u tijelu, da se pravda zakona ispuni u nama koji ne živimo po tijelu nego po duhu.”* – Rim. 8:3.4.

Samo malo podsjećanje će biti dovoljno da svima pokaže da, ako je Hrist uzeo na sebe

¹³ **Uzeo na sebe** – ili, „obukao se u...” – Prim. Prev.

¹⁴ **Filibljanima 2:5-8** Posebno važna ideja u tačnosti ovog prevoda u odnosu na ono što nalazimo kod Vuka Karadžića je ta da je Isus „ispraznio sam sebe”, tj. nije sebi ostavio ništa što bi Ga činilo istim kao što je bio, a što je omogućilo da postane čovjek. Kao što stih kaže to ne umanjuje činjenicu da je On i dalje Bog. Kako je On to uradio „ispraznio sebe” i postao običan, smrtni čovjek, na oči kao jedan od nas – tajna je u koju nikada ne možemo proniknuti. Prim. Prev.

sličnost sa čovjekom na način na koji ga je mogao otkupiti, to je morala biti sličnost sa čovjekom punim grijeha, jer je On došao da otkupi čovjeka prepunog grijeha. Smrt nema nikakvu moć nad bezgrešnim ljudima, kao što je bio Adam u Raju, kao što ne bi imala nikakvu moć nad Hristom da Gospod nije pustio na Njega krivicu svih nas. Još više, činjenica da je Hrist uzeo na sebe tijelo ne bezgrešnog čovjeka, već čovjeka punog grijeha – je to da je tijelo koje je preuzeo imalo sve one slabosti i grešne težnje koje su predmet zavisnosti pale ljudske prirode, kao što je predloženo u izjavi da je On „*po tijelu rođen od sjemena Davidova*” – Rim. 1:3. David je posjedovao sve strasti ljudske prirode. On kaže za sebe: „*Gle, u bezakonju rodih se, i u grijehu zatrudnje mati moja mnom*” – Ps. 51.5.

Sledeći zapis u Poslanici Jevrejima veoma jasno predložava ovo pitanje: „*Jer On zaista ne primi na sebe prirodu anđela, već On primi na sebe prirodu sjemena Avramova*¹⁵. *Zato bješe dužan u svemu da bude kao braća, da bude milostiv i vjeran poglavar sveštenci pred Bogom, da očisti grijehe narodne. Jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju.*” – Jevr. 2:16.-18.

Ako je bio dužan da u svemu bude kao braća, onda je sigurno morao patiti usled slabosti i biti predmetom svih mogućih iskušenja koje su imala Njegova braća. Još dva teksta predstavljaju ovaj predmet još izaženijim i dovoljnim za razjašnjenje ovog pitanja.

„*Jer Onoga koji nije znao za grijeh, nas radi (Bog) učini grijehom, da bi mi mogli biti pravednici Božji u Njemu*” – 2 Kor. 2:21.

Ovo je mnogo snažniji izvještaj od navedenoga koji kaže da je On bio u „*obličju tijela grehovnoga*”. On je učinjen grijehom. To je ista tajna kao ona koja kaže da Sin Božji može umrijeti. Prečisto Božje jagnje, koje nije znalo ni za jedan grijeh, učinjeno je da bude grijeh. Bezgrešnik, koji se nije računao u grešnike, ali koji je u stvarnosti uzeo na Sebe grešnu prirodu. On je učinjen grijehom na takav način i sa svrhom da mi možemo biti učinjeni pravednicima. Zato Pavle navodi u poslanici Galaćanima da „*Bog posla Sina svojega jedinorođenoga, koji je rođen od žene i pokoren zakonu, da iskupi one koji su pod zakonom, da primimo posinaštvo.*” – Gal. 4:4:5.

„*Jer, u čemu je postradao i bio iskušan, u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju.*” „*Jer nemamo poglavara sveštenskoga koji ne može postradati s našim slabostima, nego koji je u svemu iskušan kao i mi, osim grijeha. Da pristupimo dakle slobodno k prijestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat za vrijeme kada nam zatreba pomoć.*” – Jevr. 2:18; 4:15.16.

Još jedno pitanje i onda možemo naučiti cijelu lekciju koju je moguće naučiti iz jednostavne činjenice da „*Riječ postade tijelo i useli se u nas*”. Kako to da je Hrist prema navedenom bio „*pod slabošću*” (Jevr. 5:2), a da istovremeno nije poznao grijeh? Neki mogu misliti, čitajući dosadašnje redove, da mi omalovažavamo Isusov karakter spuštajući Ga na nivo grešnog čovjeka. Ali potpuno naprotiv, mi jednostavno uzvišujemo „Božansku silu” našeg

¹⁵ **Prima prirodu** – U Karadžićevom prevodu stoji: „Jer zaista ne prima (*na sebe prirodu*) anđela, nego se prima (*na sebe prirode*) sjemena Avramova”. Riječi u zagradi koje je Karadžić izostavio su čak i u starom engleskom prevodu Kralja James-a napomenute i razumljive. – Prim. Prev.

blagoslovenog Spasitelja, koji je Sebe dobrovoljno spustio do nivoa grešnog čovjeka i to na takav način da On može uzvisiti čovjeka do Njegove čistoće, koju je On sačuvao, uprkos svim nepovoljnim okolnostima. Njegova čovječnost je samo prekrivala Njegovu Božansku prirodu, kojom je On bio nerazdvojno povezan sa nevidljivim Bogom i kojom je mogao osposobljen da više nego uspješno odoli svim slabostima tijela. U cijelom Njegovom životu ovo je bila borba. Tijelo, pokretano neprijateljem svake pravednosti težilo je grijehu, pa ipak Njegova Božanska priroda ni za jedan moment nije dala utočište grešnim željama, niti se za jedan trenutak Njegova Božanska snaga uskolebala. Imajući patnje u tijelu koje bilo koji čovjek može ispatiti, On se vratio Očevom prijestolu bez mrlje kao što je bio kada je napustio dvorove slave. Kada je ležao u grobu, pod silom smrti, „*nije bilo moguće da bude zadržan*“ jer On „*ne učini grijeha*“.

Neko može reći: „Ali, ja ne vidim nikakvu prednost u svemu ovome za sebe! Zasigurno ja imam primjer, ali ja ga ne mogu slijediti jer ja nemam silu koju je Hrist imao. On je bio Bog čak i ovdje na zemlji, a ja sam samo čovjek.“ Da, ali i ti možeš imati istu moć koju je i On imao, samo ako je želiš. On je bio „*saosjećajan u slabosti*“, a istovremeno „*nije učinio grijeha*“, zato što je Božanska sila neprestano boravila u Njemu. Poslušaj sada nadahnute riječi apostola Pavla i nauči koje su privilegije koje možemo imati: „*Toga radi preklanjam koljena svoja pred ocem Gospoda našega Isusa Hrista, Po kome se sva čeljad i na nebesima i na zemlji zovu, Da vam da silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite Duhom njegovijem za unutrašnjeg čovjeka, Da se Hristos useli vjerom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni; Da biste mogli razumjeti sa svima svetima što je širina i dužina i dubina i visina, I poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu, da se ispunite svakom puninom Božijom.*“ – Efescima 3:14-19.

Ko još može tražiti više? Hrist, u kom boravi sva punina Božanstva u tijelu, može živjeti u našim srcima na takav način da i mi možemo biti ispunjeni svom puninom Božjom. Kako dragocjeno objećanje! On je bio „*ganut osjećanjima prema našim slabostima*“. Spoznavši u patnji vlastitom borbom sa nasleđima grešnog tijela, mogao se blisko poistovjetiti sa Svojom djecom koja su ikada bila pritisnuta težinom grijeha, znajući koliko Božanske snage je potrebno da bi se mogli oduprijeti i, ukoliko iskreno želimo da se suprostavimo „*bezbožnostima i željama ovog svijeta*“ (Titu 2:12), On je u mogućnosti i čezne za tim da nam podari snagu „*izobilno učinivši sve što ištemo ili mislimo*“ (Efesc. 3:20). Sve sile koje su u Hristu obitavale po prirodi (Božanstva), mogu boraviti i u nama po milosti, jer nam ih On besplatno daruje.

Stoga, neka se umorna, slaba, grijehom ugnjetavana duša ohrabri. Neka slobodno „*pristupi k prijestolu milosti*“ gdje će zasigurno pronaći milost za ono vrijeme u kojem će joj trebati pomoć, zato što je tu potrebu osjetio naš Spasitelj u određeno vrijeme. On je bio „*ganut osjećanjima prema našoj slabosti*“. Ako je tako jednostavno da je On patio prije 18 vijekova, možemo osjetiti strah da je On zaboravio neke slabosti, ali ne – svako iskušenje koje vas pritiska tiče se i Njega. Njegove rane su još svježije, i On zauvijek živi da bi mogao posredovati za Vas.

Kakve čudesne mogućnosti su otvorene za Hrišćanina! Kolike visine svetosti on može doseći! Bez obzira koliko veliki rat poveo đavo protiv njega, napadajući ga upravo tamo gdje je tijelo najslabije, on može boraviti u zaklonu Svevišnjega, i biti ispunjen svom puninom Božanske snage. Onaj koji je jači od đavola može boraviti u njegovom srce neprestano i tako,

posmatrajući na đavolske napade iz jakog utvrđenja, može reći: „*Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje!*” – Filib. 4:13.

Značajne praktične lekcije

Da razmišljamo o Hristu kao Bogu i Stvoritelju, nije samo predivna teorija, puko hrišćansko učenje. Svako biblijsko učenje je za našu praktičnu korist i u tom pravcu je potrebno i istraživati. Stoga, dozvolite da na prvom mjestu vidimo povezanost ovog učenja sa centralnom zapoviješću Božjeg zakona. U prvoj knjizi Mojsijevoj, 2:1-3 pronalazimo ove riječi prilikom dovršetka stvaranja: „*Tako se dovrši nebo i zemlja, i sva vojska njihova. I svrši Bog do sedmoga dana djela svoja koja učini, i počinu u sedmi dan od svih djela svojih, koja učini. I blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih djela svojih koja učini.*” Jevrejski izvorni tekst još bolje prikazuje ove stihove: „*Prema tome, tako su završeni nebo i zemlja i sva njihova vojska. I Bog je završio sedmog dana sav posao koji je činio.*” Ovo je tačno ono isto što pronalazimo u četvrtoj zapovijesti zapisanoj u Drugoj Knjizi Mojsijevoj, 20:8-11.

Ovdje vidimo, nešto što je potpuno prirodno, da je ono isto Biće koje je stvaralo, ono koje se i odmaralo. On koji je radio šest dana stvarajući zemlju, odmorio se u sedmom danu, blagoslovio ga i posvetio ga. No, mi smo već vidjeli da je Bog Otac taj koji je stvorio svjetove kroz svog Sina Isusa Hrista i da je Hrist stvorio sve što postoji. Odavde proizilazi zaključak da se upravo Isus odmarao u tom prvom sedmom danu na kraju šest dana stvaranja, i da ga je blagoslovio i posvetio. Stoga je sedmi dan – Subota¹⁶ – najsnažnije istaknut kao Gospodnji dan. Kada se Isus obratio zakerajućim farisejima slijedećim riječima: „*Jer je Sin čovječi Gospodar od subote*” (Mat. 12:8), On je Sebe istakao gospodarem onog istog dana koji su oni tako sitničavo držali u formi, istaknuvši tim riječima da On ima pečat autoriteta, demonstrirajući činjenicu da je On sam veći i od Hrama. Stoga je sedmi dan Bogom istaknut kao uspomena na stvaranje. Subota je najpoštovanija od svih dana od onog trenutka kada je dobila posebnu misiju da u um donosi sjećanje na Božju stvaralačku silu, koja je dokaz ljudima o Njegovom Božanstvu. I stoga, kada je Hrist rekao da je Sin čovječi Gospodar čak i od Subote, On je izjavio, na najveći mogući način, da je On ništa manje nego sam Stvoritelj, o čijem Božanstvu taj Subota čuva uspomenu.

Šta iz svega ovoga možemo dakle reći na sugestiju koja nam se često nudi, da je Hrist promjenio Subotu kako dan koji je podsjećanje na završetak stvaranja, na dan koji nije posvećen? Jednostavno – za Hrista promjeniti ili osporiti Subotu znači uništiti ono što u sjećanje doziva Njegovo Božanstvo. Ako je sam Isus osporio Subotu, On je osporio djela koja je učinio svojim vlastitim rukama i, stoga bi radio protiv samog sebe – a carstvo koje se samo od sebe podjeli – ne može opstati. Ali, Hrist „se ne može sebe odreći” i stoga on nije promjeni ni jednu jedinu „titlu” na koju je sam ukazao, a koja Mu, svedočeći o Njegovom Božanstvu, pokazuje da je On vrijedan obožavanja iznad svih neznabožičkih bogova. Za Hrista bi bilo nemoguće da promjeni Subotu kao što nije moguće promjeniti činjenicu da je On stvorio sve za šest dana a u sedmom je odmorio.

Takođe, često ponavljana izjava da je Gospod i Stvoritelj upućuje nas na da je On izvor snage. Primjetite kako su stvaranje i otkupljenje povezani u prvom poglavlju poslanice Kološanima. Da bi smo u potpunosti shvatili ideju, čitaćemo te stihove: „*Toga radi i mi od onoga dana kako čusmo ne prestajemo za vas moliti se Bogu i iskati da se ispunite poznanjem*

volje njegove u svakoj premudrosti i razumu duhovnome, Da živite pristojno Bogu na svako ugađanje i u svakome dobrom djelu da budete plodni, i da rastete u poznanju Božijemu, Jačajući svakom snagom po sili slave njegove, i u svakom trpljenju i dugom podnošenju s radošću; Zahvaljujući Bogu i ocu, koji nas prizva u dijel našljedstva svetijeh u vidjelu; Koji nas izbavi od vlasti tamne, i premjesti nas u carstvo sina ljubavi svoje, U kome imamo izbavljenje krvlju njegovom i oproštenje grijeha; Koji je obličje Boga što se ne vidi, koji je rođen prije svake tvari. Jer kroz njega bi sazdano sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili prijestoli ili gospodstva ili poglavarstva, ili vlasti: sve se kroza nj i za nj sazda. I on je prije svega, i sve je u njemu. I on je glava tijelu crkve, koji je početak i prvorodeni iz mrtvih, da bude on u svemu prvi; Jer bi volja očina da se u nj useli sva punina“ – Kološ. 1:9-19.

Ne, nije slučajno to što je predivna izjava koja razmatra Hrista kao Stvoritelja povezana sa tvrdjenjem da u Njemu mi imamo otkupljenje. Kada je apostol obznanio svoju želju da budemo „osnaženi svakom snagom po sili slave Njegove“, on nam stavlja do znanja o kakvoj slavnoj sili se radi. Kada nas poučava o onima koji su izbavljeni od sila mraka, on nas uči da znamo nešto o sili Izbavitelja. Za naše ohrabrenje je to što govorimo da je glava crkvi Stvoritelj svih stvari. Mi govorimo da da On drži u rukama sve stvari riječju Gospodnje sile (Jevr. 1:3), na takav način da možemo naći odmor u garanciji da „Ruka koja sve u prirodi drži sigurno će odbraniti Svoju djecu.“¹⁷

Uočite povezanost sa tekstom iz knjige proroka Isaije 40:26. Poglavlje predstavlja Hristovu čudesnu mudrost i silu u tome da On poziva sve nebeske vojske po imenu, održava ih na svom mjestu veličinom Svoje svemoćnosti i snagom Svoje sile i potom postavlja pitanje: „Zašto govoriš, Jakove, i kažeš, Izrailju: sakriven je put moj od Gospoda, i stvar moja ne izlazi pred Boga mojega? Ne znaš li? nijesi li čuo da Bog vječni Gospod, koji je stvorio krajeve zemaljske, ne sustaje niti se utruđuje? razumu njegovu nema mjere.“ – Is. 40:27.28. Čak naprotiv, „On daje snagu umornome, i nejakome umnožava krijepost!“ Is. 40:29. Činjenica je da je Njegova sila sposobna da stvori sve iz ničega, dakle, On može činiti čuda i kroz one koji nemaju snage. On može da donese snagu umjesto slabosti. I stoga je sigurno da sve ono što nam služi da držimo u mislima stvaralačku silu Hristovu, mora težiti da obnovi našu duhovnu snagu i hrabrost.

I upravo je u tome smisao subote. Pročitaj devedeset drugi Psalm, koji je u svom naslovu namijenjen za pjevanje u subotu. Prva četiri stih kažu: „Lijepo je hvaliti Gospoda, i pjevati imenu tvojemu, višnji, Javlјati jutrom milost tvoju, i istinu tvoju noću, Uz deset žica i uz psaltir, i uz jasne gusle! Jer si me razveselio, Gospode, djelima svojim, s djela ruku tvojih radujem se.“

Šta činiti sa subotom? Jednostavno ovo: subota je uspomena na stvaranje. Gospod kaže: „I subote moje dadoh im da su znak između Mene i njih da bi znali da sam Ja Gospod koji ih posvećujem!“ – Jez. 20:12. Psalmista svetkuje subotu onako kako je Bog namjeravao da se svetkuje – u razmišljanju o stvaranju i čudesnim silama i dobroti Božjoj koja je u tome prikazana. I tada, razmišljajući o tome, on (psalmista) shvata da je Bog obukao ljilјane slavom koja nadmašuje Solomonovu daleko više brinući za svoja inteligenta bića, i podižući pogled ka

¹⁷ Hrišćanska pjesma, himna – Prim. Prev.

nebu, koje pokazuje silu i slavu Božju, uviđa da je sve stvoreno iz ničega što mu donosi ohrabrujući misao da će ista ta sila djelovati u njemu da ga izbavi od ljudskih slabosti. Stoga je on radostan i raduje se djelima Božjih ruku. Znanje o Božjoj sili koje je došlo psalmisti kroz razmišljanje o stvaranju, ispunilo ga je hrabrošću kada je shvatio da je ona i njemu na raspolaganju i on, zgrabivši tu silu vjerom, ostvaruje njome pobjedu. I to je upravo namjera subote – da dovede čovjeka do spasonosnog saznanja o Bogu.

Zaključak, sažeto naveden, je sledeći:

1. Vjera u Boga počinje saznanjem o Njegovoj sili; ne vjerovati Mu neizostavno rezultuje odbacivanjem Njegovih sposobnosti da ostvari Svoja obećanja; naša vjera dakle mora biti u srazmjeri sa stvarnim poznavanjem Njegove sile.
2. Inteligentno razmatranje Božanskog stvaranja pruža nam istinsko shvatanje Njegove moći, zato Njegovu vječnu moć i Božanstvo razumijevamo kroz stvari koje je On stvorio. (Rim. 1:20). Vjera je ta koja donosi pobjedu (1 Jov. 5:4), dakle, od trenutka u kom se pojavi vjera kroz razumijevanje Božje sile kroz Njegovu Riječ i kroz djela Njegovog stvaranja – mi zadobijamo pobjedu ili trijumf kroz djela Njegovih ruku. Stoga je Subota, kao uspomena na stvaranje, ako se pravilno svetkuje – izvor najvećeg pojačanja u bitkama za jednog Hrišćanina.

To je najvažnije u Jezekilju 20:12, *„I subote moje dadoh im da su znak između Mene i njih da bi znali da sam Ja Gospod koji ih posvećujem!”* To smo, shvatajući da je naše posvećenje Božja volja (1 Sol. 4:3; 5:23.24), naučili pomoću subote, ako je svetkujemo pravilno, šta sila Božja znači za naše posvećenje. Ista moć koja je optočela stvaranje svjetova je ona koja optočinje posvećenje onih koji pokoravaju sami sebe volji Božjoj. Stoga zasigurno, ovakva misao u potpunosti prihvaćena, mora donijeti radost i odmor u Bogu ozbiljnoj duši. U svjetlu navedenoga, mi ćemo cijeliti insistiranje proroka Isaije:

„Ako odvratiš nogu svoju od subote da ne činiš što je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavnijem, i budeš ga slavio ne idući svojim putovima i ne čineći što je tebi drago, ni govoreći riječi, Tada ćeš se veseliti u Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske, i daću ti da jedeš našljedstvo Jakova oca svojega; jer usta Gospodnja rekoše.” – Is. 58:13.14.

To je, za dušu izbavljenje u Bogu, ako drži Subotu u skladu sa Božjim planom kao uspomenu na Njegovu stvaralačku moć, pobjeđujući u djelima Njegovih ruku. Tako je dakle subota velika tačka oslonca kojom poluga vjere uzdiže dušu do visina Božjeg trona, da bi održala jedinstvo sa Njim.

Sumirajući temu u par riječi, možemo zaključiti sledeće: Vječna sila i Božanstvo Hristovo otkriveni su u stvaranju (Rim. 1:20). Sposobnost stvaranja je mjera Božanske sile. Ali, Jevanđelje je Božja sila na spasenje (Rim. 1:16). Stoga nam Jevanđelje otkriva silu koja je upotrebljena da bi se stvorio svijet, a koja se sada ispoljava u spasavanju čovjeka. U oba slučaja je u pitanju ista sila.

U svjetlu ove veličanstvene istine, nema mjesta prepirci o tome da je otkupljenje postalo veće od stvaranja, jer je otkupljenje isto što i stvaranje (pogledaj: 2 Kor. 5:17, i Efes.

4:24). Sila otkupljenja je sila stvaranja; sila Božja na spasenje je sila koja može uzeti čovjeka iz ništavila i učiniti od njega da kroz cijelu vječnost slavi i uzdiže Božju milost. „ *Zato i koji stradaju po volji Božjoj neka mu kao vjernom Tvorcu predaju duše svoje u dobrim djelima.*” – 1. Petr. 4:19.

Hrist je zakonodavac

„Jer je Gospod naš sudija, Gospod je koji nam postavlja zakone, Gospod je car naš, On će nas spasiti.“ – Isaija 33:22.

Do sada smo razmišljali o Hristu u jednom liku, ali razmotrićemo još jedan. To je onaj koji prirodno proizilazi iz Njegovog položaja kao Stvaraoca, jer kao Onaj koji je stvarao, sigurno mora imati autoritet da vodi i upravlja. U Jevanđelju po Jovanu čitamo Isusove riječi da *„Otac ne sudi nikome, nego sav sud daje Sinu, da svi poštuju Sina kao što Oca poštuju...“* – Jovan 5:22.23. Kao što je Hrist predstavljao svog Oca u stvaranju, takođe Ga On predstavlja i u donošenju i izvršavanju zakona. Nekoliko biblijskih tekstova su dovoljni da potvrde ovu misao:

Čitamo dio zapisa o jednom incidentu koji se desio djeci Izrailjevoj dok su bili u pustinji: *„Potom podoše od gore Ora k Crvenom Moru obilazeći zemlju Edomsku, i oslabi duh narodu od puta. I vikaše narod na Boga i na Mojsija: zašto nas izvedoste iz Misira da izginemo u ovoj pustinji? Jer nema ni hljeba ni vode, a ovaj se nikaki hljeb već ogadio duši našoj. A Gospod pusti na narod zmije vatrene, koje ih ujedahu, te pomrije mnogo naroda u Izrailju.“* – 4.Mojs. 21:4-6. Ljudi su gundali protiv Boga i protiv Mojsija govoreći: *„Zašto ste nas doveli u ovu divljinu?“* Oni su pronašli zamjerke svom Vođi. To je razlog zašto su bili uništeni vatrenim zmijama. Pročitajmo sada kako apostol Pavle razmatra isti događaj:

„Niti da kušamo Hrista kao što neki od njih kušaše i izgiboše od zmija!“ – 1 Kor. 10:9. Šta nam ovo govori? Da je vođa protiv kojeg su gundali bio sam Hrist. Ovo nam dalje potvrđuje činjenica da je Mojsije *radije postradao sa Izrailjem, odbijajući da se nazove sinom kćeri faraonove, držeći Hristovu sramotu za veće bogastvo od čitavog misirskog blaga* (Jevr. 11:26.) Pogledaj takođe i 1 Kor. 10:4, gdje apostol Pavle kaže da su očevi *„pili jedno duhovno piće, jer pijahu od duhovne stijene koja iđaše za njima, a stijena bijaše Hristos“*. Dakle, Hrist je vodio Izrailj iz Egipta.

Treće poglavlje Jevrejima poslanice ovu činjenicu predstavlja još jasnije. U njoj mi razmatramo poslanika i vladiku, prvosveštenika našeg spasenja, Isusa Hrista, koji je bio vjeran u cijeloj svojoj kući, ne kao sluga, već kao Sin koji vlada nad svojim domom. (Jevr. 3:1-6). Tako mi govorimo da smo Njegov dom za prebivalište ako tvrdo održimo čistu savjest do kraja. Iz navedenog vidimo preklinjanje Svetog Duha da čujemo Njegov glas ne otvrdnuvši svojim srcima kao što su otvrdnuli naši očevi u pustinji. *„Jer postasmo zajedničari u Hristu, samo ako kako smo počeli u Njemu biti, do kraja tvrdo održimo; Dokle se govori: danas, ako glas Njegov čujete, ne budite drvenastih srca, kao kad se prognjeviste. Jer neki čuvši prognjeviše se, ali ne svi koji izadoše iz Misira sa Mosijem. A na koje mrzi četrdeset godina? Nije li na one koji sagriješiše, koji ostaviše kosti u pustinji?“* – Jevr. 3:14-17. Ovdje ponovo vidimo Hrista, istaknutog kao vođu i zapovjednika u Izrailju za četrdeset godina njihovog lutanja pustinjom.

Ista ideja je prikazana u knjizi o Isusu Navinu, 5:13-15, gdje tvrdimo da je čovjek kojeg je sreo Isus Navin kod Jerihona, koji je držao mač u svojoj ruci – odgovorio na postavljeno pitanje Isusa Navina: *„Da li si ti naš ili naših neprijatelja?“* govoreći: *„Nisam, nego sam zapovjednik (vojvoda) vojske Gospodnje i sad dođoh.“* Zaista, nema nikoga ko bi mogao odreći da je Hrist bio stvarni vođa u Izrailju, iako je bio nevidljiv. Mojsije, vidljiv vođa u Izrailju,

„slijedio je nevidljivoga kao da ga gledaše”. Upravo je Hrist bio taj koji je zapovijedio Mojsiju da ide i izbavi Njegov narod.

Čitajmo sada 2. Moj. 20:1-3.: *„Tada reče Bog sve ove riječi govoreći: Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje Misirske, iz doma ropskoga. Nemoj imati drugih bogova uza me.”* Ko je izgovorio ove riječi? Onaj koji je izveo Izrailj iz Egipta. A ko je bio vođa Izrailja iz Egipta? To je bio Hrist. Ko, dakle, izgovara zakon sa Sinajske gore? Hrist, svjetlost Očeve slave i slika Njegove ličnosti koja se pokazala od Boga ljudima. Bio je to Stvoritelja svega stvorenog, Onaj kojem je povjeren svaki sud.

Ovo možemo dokazati i na drugačiji način. Kada bude ponovo dolazio, Gospod će to učiniti sa „*velikom vikom*” (1. Sol. 4:16), koja će otvoriti grobove i podići mrtve (Jovan 5:28.29.). *„Ti dakle prorokuj im sve ove riječi i reci im: Gospod će s visine riknuti, i iz stana svetinje svoje pustiti glas svoj, silno će riknuti iz stana svojega, kao oni što gaze groždje podignuće viku na sve stanovnike zemaljske. Proći će graja do kraja zemlje, jer raspru ima Gospod s narodima, sudi se sa svakim tijelom, bezbožnike će dati pod mač, govori Gospod.”* – Jer. 25:30.31. Uporedimo sada ovaj stih sa Otkr. 19:11-21. gdje vidimo Hrista kao Zapovjednika nebeskih vojski, Riječ Božiju, Cara nad Carevima i Gospodara nad Gospodarima kako stupa naprijed kao onaj koji gazi grožđe u kaci ljutog gnjeva svemogućeg Boga, uništavajući sve zle na zemlji; ovdje otkrivamo da je Hrist taj koji riče iz svog mjesta na one koji su opustošili zemlju imajući veliku raspravu¹⁸ sa narodima zemaljskim. Joilo dodatno oktriva ovaj predmet kada kaže *„I Gospod će riknuti sa Siona, i iz Jerusalima će pustiti glas svoj, i zatrešće se nebo i zemlja...”* – Joilo 3:16.

Iz ovih tekstova, i drugih koje bi mogli dodati ovima, shvatamo vezu između Gospoda koji dolazi da izbavi svoj narod, koji govori glasom koji će potresti i nebo i zemlju: *„sva će se zemlja ljuljati kao pijan čovjek, i premjestiće se kao koliba, jer će joj otežati bezakonje njezino, te će pasti i neće više ustati.”* – Isaija 24.20. a *„nebesa će sa hukom proći”* – 2 Petr. 3,10. Čitajmo dalje Jevrejima poslanicu 12:25.26.

„Ali gledajte da se ne odrečete onoga koji govori; jer kad oni ne utekoše koji se odrekoše onoga koji prorokovaše na zemlji, akamoli mi koji se odričemo nebeskoga, Kojega glas potrese onda zemlju, a sad obeća govoreći: još jednom ja ću potresti ne samo zemlju nego i nebo.”

Pomenuto vrijeme u kojem je Glas potresao zemlju je prilikom davanja zakona na Gori Sinaj (2. Moj. 19:18-20, Jevr. 12:18-20), događaj koji je bio toliko strašan da ne postoji nikakva paralela kojom se može uporediti osim prilikom Gospodnjeg dolaska sa svim anđelima nebeskim u kojem će spasiti svoj narod. Ali, primjetite: Isti glas koji je jednom potresao zemlju, u vrijeme dolaska, potrešće ne samo zemlju, nego takođe i nebo, i mi razumijemo da je to Hristov glas čija će glas sa takvom snagom potresti nebo i zemlju kada On bude imao raspravu sa narodima. Otuda je ovo dokaz da je upravo Hristov glas bio taj koji se čuo sa Sinajske gore, objavljujući deset zapovijesti. Ovo je ništa drugo do prirodni zaključak koji smo izvukli iz već postojećeg razmišljanja o tome da je Isus Tvorac i da je On stvaralac Subote.

¹⁸ Raspravu – sukob, parbu.

Zaista, činjenicu koju jedino ističemo ovdje u iskupljenju je da je Hrist dio Božanstva, da posjeduje sve Njegove atribute, da je jednak sa Ocem u svakom poštovanju, kao Stvoritelj i Zakonodavac. To je jedino što otkupljenje čini mogućim. Hrist je umro „*da nas privede k Bogu*” – 1 Petr. 3:18., ali, ako mu je nedostajala samo jedna jota u jednakosti sa Bogom, onda nas ne bi mogao privesti k Njemu. Božanstvo znači imati atribute Boga. Ukoliko Hrist nije bio božanski, onda bi smo imali samo običnu ljudsku žrtvu. Ako bi i preptostavili pitanje, kojim bi garantovali da je Hrist najveća stvorena inteligencija u svemiru, u tom slučaju bi Isus bio samo predmet podložan zakonu, bez većih mogućnosti da učini više nego što bi to bila Njegova dužnost. Postoji beskonačna razlika čak i između najvišeg stvorenog anđela i Boga; odatle čak ni najuzvišeniji anđeo ne može podići palog čovjeka i učiniti da on bude učesnik u Božanskoj prirodi. Anđeo može pomagati, ali samo Bog može otkupiti. Stoga, hvala Bogu što smo spašeni „*kroz otkupljenje koje je u Isusu Hristu*”, u kome boravi sva punina Božanstva tjelesno, i koji je, takođe, sposoban da usavrši one koji dolaze Bogu kroz Njega.

Ova istina nam pomaže da savršenije razumijemo razlog zbog kojeg je Hrist nazvan imenom „*Riječ Božja*”. On je taj kroz kojeg su Božanska volja i snaga objavljeni čovjeku. On je, kako je objavljeno, sastavni dio Božanstva, manifestacija samog Boga. On je Boga objavio ljudima, tj. učinio Ga poznatim. On je ugodio Ocu tako što u Njemu boravi sva punina; a takođe, Otac nije potisnut u drugi plan, kao što neki misle, kada je Hrist istaknut kao Stvoritelj i i Zakonodavac, jer Očeva slava sija kroz samog Hrista. Od kada je Bog postao poznat jedino kroz Hrista, evedentno je da Otac ne može biti poštovan kao što bi trebao biti poštovan od onih koji ne priznaju Hrista. Kao što Hrist kaže sam za sebe: „*Ko ne poštuje Sina, ne poštuje Oca koji ga je poslao.*” – Jovan 5:23.

Zapitano je, kako je moguće da Isus bude istovremeno i Posrednik između Boga i čovjeka i Zakonodavac? Mi ne možemo objasniti kako je to moguće osim što prihvatamo zapise Svetog pisma da to jeste tako. I činjenica da je to tako, daje silu doktrini po ovom pitanju. Garancija potpunog oprostaja svih laži za jednog grešnika je Zakonodavac lično!; Onaj protiv koga je pobuna načinjena, kome je prkošeno, upravo je Taj koji je dao Samog sebe za nas. Kako je dakle moguće da bilo ko posumnja u Božju iskrenost? Jer nemoguće je ni zamisliti da bi Otac i Sin bili odvojeni u ovom predanju. Oni su i u spasenju čovjeka bili jedno, kao i u svemu ostalom. Savjet mira je bio između Oca i Sina (Zah. 6:12.13.), i čak dok je ovdje na zemlji, jedinorođeni Sin bio u naručju Očevom.

Kako veličanstvena manifestacija ljubavi! Nevini je patio za krive; Pravednik za nepravednike; Stvoritelj za svoja stvorenja, Zakonodavac za prestupnike zakona, Car za svoje pobunjenike. Od kada Bog nije poštedio svog jedinog Sina nego ga je predao za sve nas, od vremena kada je Hrist dobrovoljno predao Sebe za nas – kako da nam onda (Otac) u Njemu besplatno ne daruje i sve ostalo? Beskonačna ljubav nije mogla pronaći veću manifestaciju same sebe. Neka bi Gospod mogao reći: „*Šta bih još mogao učiniti svome vinogradu što nisam učinio?*”

Božja pravednost

„Nego ištite najprije carstva Božijega, i pravde Njegove, i ovo će vam se sve dodati.” – Mat. 6:33.

Božja pravednost, kaže Isus, je jedina stvar koju bi trebalo tražiti u ovom životu. Hrana i odjelo su mnogo beznačajnije stvari u odnosu na nju. Činjenica je, svakako, da će Bog snabdjeti svakoga tako da ne bi trebalo trošiti na njima toliko nespokojstva i brige; ali, osigurati Božje carstvo i Njegovu pravednost treba da bude jedini predmet našeg života.

U 1 Kor. 1:30 govorimo da nas je Hrist učinio pravednim kao i mudrim, i budući da Hrist jeste mudrost Božja i da u Njemu boravi sva punina Božanstva tjelesno – jasno je da je pravednost koju smo dobili od Njega, zapravo pravednost Božja. Razmotrimo šta tačno znači ova pravednost.

Govoreći o Gospodu psalmist kaže: „Jezik će moj kazivati riječ Tvoju, jer su sve zapovijesti Tvoje pravedne.” – Ps. 119:172. Dakle, zapovijest su pravednost, ne kao neka teorija, već one zaista jesu pravednost Božja. Kao dokaz ovom tvrđenju, čitajmo sledeće: „Podignite k nebu oči svoje i pogledajte dolje na zemlju; jer će nebesa iščeznuti kao dim i zemlja će kao haljina ovetšati, i koji na njoj žive pomrijeće također; a spasenje će moje ostati dovijeka, i pravde moje neće nestati. Poslušajte me koji znate pravdu, narode, kojemu je u srcu zakon moj. Ne bojte se ruženja ljudskoga i od huljenja njihova ne plašite se.” – Isaija 51.6.7.

Šta smo shvatili iz ovog stiha? Da su oni koji poznaju pravdu zapravo oni koji imaju Njegov zakon u srcu, te je stoga Božji zakon Njegova pravednost.

Ovo možemo dokazati iznova sledećim: „Svaka je nepravda grijeh.” – 1. Jov. 5:17. „Svaki koji čini grijeh, i bezakonje čini, jer je grijeh bezakonje!” – 1 Jov. 3:4. Grijeh je prestup zakona, a takođe i nepravda. Stoga proizilazi da su grijeh i nepravda jedno te isto. Ako dakle nepravednici prestupaju zakon, onda znači da ga pravednici poštuju. Ili, hajde da stavimo ove odnose u matematičku formulu:

Nepravednost = grijeh (1. Jov. 5:17.)

Prestup zakona = grijeh (1. Jov. 3:4.).

Dakle, prema činjenici da su dvije različite stvari jednake istoj stvari, proizilazi da su one jednake jedna drugoj. Stoga dobijamo:

Nepravednost = Prestup zakona.

...što je svakako negativna jednakost. Ako sada iste stvari stavimo u pozitivni kontekst, dobijamo:

Pravednost = poslušnost zakonu.

Sada se pitamo, koji zakon treba poštovati kao pravedan, a koji ako kršimo činimo grijeh? To svakako mora biti zakon koji kaže : ”Ne poželi.”, jer apostol Pavle nam govori da ga je taj zakon ubjedio da griješi (Rim. 7:7.) Dakle, zakon od deset zapovijesti je mjera Božje pravednosti. Pošto je Božji zakon pravedan, onda mora biti da je on pravednost Božja. I zaista,

nema druge pravednosti.

Pošto je zakon Božja pravednost, prepis Njegovog karaktera, lako je uvidjeti da je strah Gospodnji zapravo držanje Njegovih zapovijesti što je jedina dužnost koju čovjek ima (Knjiga propovjedikova, 12:13). Neka niko ne misli da je njegova dužnost umanjena u odnosu na deset zapovijesti jer je ona „veoma široka” (Ps. 119:96). „Zakon je duhovan”, i obuhvata mnogo više nego što običan čitalac može razaznati. „*A tjelesni čovjek ne razumije što je od Duha Božijega, jer mu se čini ludost i ne može da razumije, jer treba duhovno da se razgleda.*” – 1. Kor. 2:14. Prevazilaziti širine Božjeg zakona, moguće je samo onima koji imaju dubotku molitvu razmišljanje o njemu. Nekoliko tekstova iz Božje riječi, dovoljni su da nam dočaraju ponešto od njegove širine.

U propovjedi na gori, Isus kaže: „*Čuli ste kako je kazano starima, ne ubij; jer ko ubije, biće kriv na sudu. A ja vam kažem, da će svaki koji se gnjevi na brata svojega ni za što, biti kriv sudu; a ako li ko reče bratu svojem: raka! biće kriv skupštini; a ko reče: budalo! biće kriv paklu ognjenom.*” – Matej 5:21.22. A onda ponovo: „*Čuli ste kako je kazano starima: ne čini preljube!; A ja vam kažem, da svaki koji pogleda na ženu sa željom, već je učinio preljubu u srcu svojem.*” – Mat. 5:27.28.

Ovo ne znači da zapovijesti „Ti nećeš ubijati” i „Ti nećeš počiniti preljube”¹⁹ zapravo znače da Bog sada zahtjeva mnogo više moralnosti od Hrišćanina nego što je to zahtjevao od svog naroda zvanog Jevreji. On zahtjeva isto od svih ljudi u svim vjekovima. Spasitelj jednostavno objašnjava ove zapovijesti i otkriva dubinu njihove duhovnosti. Na neizgovorenu osudu Fariseja da Isus ignoriše i zapostavlja moralni zakon, On odgovara govoreći da je svrha Njegovog dolaska da utvrdi zakon i da on ne može biti osporen, a onda je objasnio istinsko značenje zakona na tako da ih je osvjedočio na koji način ga oni prestupaju. On je pokazao da čak i pogled ili misao mogu biti prestup zakona čime je, zaista, razotkrio misli i težnje srca.

U ovome Hrist nije otkrio nikakvu novu istinu, već je stare istine obasjao svjetlošću i razjasnio ih. Zakon je značio upravo isto onoliko koliko je to bilo prilikom objavljivanja na Gori Sinaj kao i prilikom razjašnjavanja na Judejskoj gori. Kada je glasom koji je potresao zemlju, Bog rekao: „Ti nećeš ubijati” – On je mislio „Nemoj gajiti gnjev u srcu, nemoj popuštati zavisti, nemoj se svađati, niti činiti bilo šta što bi te moglo dovesti do ubistva.” Ovo, i još mnogo toga sadržano je u riječima „Ti nećeš ubijati”. I ovo je inspirisalo riječi Starog zavjeta, jer je Solomon pokazao da zapovijest vlada i nad stvarima koje se ne vide, kao i nad onima koje su vidljive – kada je napisao:

„*Glavno je svemu što si čuo: Boga se boj, i zapovijesti njegove drži, jer to je sve čovjeku. Jer će svako djelo Bog iznijeti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla.*” – Prop. 12:13.14.

¹⁹ **Ti nećeš** – u prevodu Karadžić-Daničić, imamo jasno izraženu negaciju u zapovijestima (Ne ubij, Ne čini preljube, Ne poželi...), što čini izričitu zabranu, što se može razumjeti kao duh zakona koji nam zabranjuje određene aktivnosti. Međutim, u izvornom tekstu, upotrebljena je zapovijest sa obećanjem „Ti nećeš...” Bog ne samo što je svom narodu objasnio šta neće raditi, već mu je u samoj zapovijesti dao i nadu, tj. obećao i silu potrebnu za izvršavanje zapovijesti, tj. šta će raditi! Tako i samo pismo kaže da je peta zapovijest prva zapovijest sa obećanjem jer ona na izvornom tekstu kaže: „Ti ćeš poštovati oca svoga i mater svoju...” što je ne samo zapovijest, već ona u sebi ima i silu Božje riječi, ili garanciju, za one koji vjeruju da će biti i izvršena! – Prim. Prev.

Ovo je činjenica: Sud ispituje sve tajne stvari; Božji Zakon je mjerilo suda – tj. on određuje kvalitet svakog djela, bilo dobrog ili zlog; takođe, Božji zakon zabranjuje zlo i u mislima jednako kao i u činjenju. Dakle, zaključak cijelog ovog pitanja je da Božje zapovijesti sadrže sve dužnosti čovjeka.

Uzmimo prvu zapovijest: „*Nećeš imati drugih bogova osim Mene.*” Apostol nam govori o nekima „*kojima je bog trbuh.*” – Fil. 3:19. Ali, prežderavanje i neumjerenost su samoubistvo, tako da uviđamo ovdje kako je prva zapovijest povezana sa šestom. I ovo nije sve, jer, takođe nam apostol govori da je želja idolopoklonstvo (Kol. 3:5). Stoga, nemoguće je kršiti desetu zapovijest a da se ne prekrše prve dvije. Drugim riječima, deseta zapovijest se podudara sa prvom, i mi uviđamo da su deset zapovijesti krug koji je zatvoren velik kao sam svemir, i sadrži u sebi moralne dužnosti svakog stvorenog bića. U kratkom, on je mjerilo pravednosti Boga, koji prebiva u vječnosti.

Ovo je slučaj, kada je očigledna tačnost izjave da će „*izvršilac zakona biti opravdan*”. Opravdati, znači učiniti pravednim ili pokazati nekoga da je pravednik. Stoga je očigledno da samo savršena poslušnost, savršeno pravednom zakonu, može sačinjavati jednu pravednu osobu. Ovo je bila Božja zamisao da takva vrsta poslušnosti bude predstavljena zakonom svim Njegovim bićima, i na taj način zakon bi bio unešen u svakodnevni život (Rim. 7:10).

Ali, za onoga ko će biti suđen kao „*izvršitelj zakona*” bilo bi neophodno da u svakom trenutku svog života u punini izvršava zakon. Ako bi u najmanjem omanuo, onda on ne bi mogao reći da je ispunio zakon. On ne bi mogao biti izvršitelj zakona ako bi izvršavao samo neke njegove djelove. Zato je tužna činjenica, da nema nijednog izvršitelja zakona u ljudskom rodu, ni među Jevrejima ni među paganima, jer „*svi sagriješite, kao što je pisano: nema nijednog pravednog, nijednog razumnog, nijednog koji traži Boga; svi se ukloniše i zajedno nevaljali postaše; nema ga koji čini dobro, nema ni jednog cijelog.*” – Rim. 3:9-11. Zakon govori svima koji su u svojoj sferi života, i na cijelom svijetu nema nijednog koji može otvoriti svoja usta da opravda sebe od ove osude nad grijehom koji vlada nad njim. Sva usta su zatvorena i cijeli svijet stoji osuđen pred Bogom (Rim. 3:19). „*Jer svi sagriješite i izgubili su slavu Božiju.*” – Rim. 3:23.

Zato, iako će „*izvršitelji zakona biti opravdani*”, sasvim je jasno „*da se djelima zakona nijedno tijelo neće opravdati pred Njim, jer kroz zakon dolazi do poznanja grijeha.*” – Rim. 3:20. Zakon je „*svet, pravedan i dobar*”, i ne može opravdati grešnika. Drugim riječima, pravedni zakon ne može proglasiti nevinim nekoga ko je kršio taj zakon. Zakon koji bi opravdao zle ljude, bio bi loš zakon. Zakon ne može biti učinjen zlim zato što ne može opravdati grešnike. Naprotiv, on bi trebao biti uzdignut zbog te činjenice. Zapravo, činjenica da zakon ne može proglasiti grešnika pravednim, da ne može reći da čovjek drži zakon kada ga ne drži, dovoljan je dokaz da je zakon dobar. Ljudi odobravaju zemaljske nekorumpirane sudove, one koji se ne mogu podmititi i proglasiti krivog čovjeka nevinim. Zaista, oni bi trebali veličati Božji zakon, koji ne podnosi lažne svedoke. Ovo je savršenstvo pravednosti i zato je naglašena izjava da je tužna činjenica da nema nijednog iz Adamovog potomstva koji je ispunio njegove zahtjeve.

Štaviše, činjenica da je ispunjenje zakona jednostavno čovjekova dužnost, pokazuje nam da, ako bi u najmanjoj pojedinosti čovjek podbacio, nikada ne bi ni ostvario svoju

dužnost. Zahtjevi svakog dijela zakona, toliko su duboki, on je toliko duhovan, da ni anđeli ne mogu da uvide više osim jednostavne poslušnosti zakonu. Da, još više, zakon je Božja pravednost, prepis Njegovog karaktera, i s obzirom da Njegov karakter ne može biti drugačiji nego što jeste, proističe da ni sam Bog ne može biti bolji nego što je mjera dobrote koja je zahtjevana od strane Zakona. On ne može biti bolji nego što to već jeste, i stoga Zakon objavljuje što On jeste. Kakva je onda nada, za onoga koji je pao u najmanjoj pojedinosti, da učini dovoljno dobra da bi ispunio mjeru zahtjeva zakona? Onaj koji bi ovo pokušavao, postavlja pred sebe nemogući zadatak da bude bolji nego što Bog zahtjeva, da, bolji čak i od samog Boga!

Ali nije ovo tako jednostavno kao da je čovjek pao samo u jednoj pojedinosti. Čovječanstvo je zakazalo u svakoj pojedinosti. „*Svi oni zađoše sa puta, i zajedno postadoše nevaljali; nema nijednog koji čini dobro, ne, ni jednog jedinog!*” – Rim. 3:12. I ne samo to, nego uopšte nije moguće palom čovjeku, sa svojim slabim snagama, da učini makar jedno jedino djelo kojim bi dostignuo savršena mjerila. Ovakvo shvatanje nema potrebu za daljim dokazivanjem pored prihvatanja činjenice da je Božji zakon mjerilo Njegove pravednosti. Sigurno ne postoji niko tako arogantan da ustvrdi da je bilo koji čin ili djelo njegovog života tako dobar kao da ga je učinio Bog lično. Svako bi treba reći zajedno sa psalmistom: „*Moja dobrota ne doseže do Tebe!*”²⁰, – Ps. 16:2.

Ova činjenica sadrži u sebi jasno tvrđenje Božje riječi. Hrist, kojem „*ne trebaše da mu ko svjedoči za čovjeka, jer sam znadijaše šta bješe u čovjeku.*” – Jovan 2:25 – kaže: „*Jer iznutra iz srca ljudskoga izlaze misli zle, preljube, kurvarstva, ubistva, krađe, lakomstva, pakosti, zloće, lukavstvo, sramote, zlo oko, huljenje na Boga, ponos, bezumlje. Sva ova zla iznutra izlaze i pogane čovjeka.*” – Marko 7:21-23. Drugim riječima, mnogo je lakše činiti pogrešne stvari, nego ispravne, i ono što osoba prirodno čini je zlo. Zlo boravi u unutrašnjosti a i kao dio čovjekovog bića. Štaviše, apostol kaže: „*Jer tjelesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjem niti može. A koji su u tijelu, ne mogu ugoditi Bogu.*” – Rim. 8:7.8. Dalje kaže: „*Jer tijelo želi protiv duha, a duh protiv tijela, a ovo se protivi jedno drugome, da ne činite ono što hoćete.*” – Gal. 5:17. Od kada je zlo sastavni dio čovjekove prirode, a koje se nasljeđuje u svakom individualnom čovjeku od kada postoje grešni preci, više je nego očigledno da šta god pravedno izašlo iz takvog čovjeka, može biti samo kao „*prljava haljina*” (Is. 64:6) u poređenju sa odjećom pravednog Boga koja je bez ikakve mrlje.

Nemogućnost činjenja dobrih djela koja dolaze iz zlog srca, jasno je ilustrovao naš Spasitelj: „*Jer se svako drvo po rodu svome poznaje: jer se smokve ne беру s trnja, niti se grožđe bere s kupine. Dobar čovjek iz dobre klijeti srca svojega iznosi dobro, a zao čovjek iz zle klijeti srca svojega iznosi zlo, jer usta njegova govore od suviška srca.*” – Luka 6:44.45. Ovdje je rečeno da čovjek ne može činiti dobro, ako prvo ne postane dobar. Čak šta više, djela učinjena od strane grešnog čovjeka, nemaju efekta da ga učine pravednim, već, totalno suprotno, ona dolaze iz zlog srca, sama po sebi su zla i samo se dodaju zbiru njegove grešnosti. Samo zlo može proizići iz zlog srca, a umnožavanje zla ne može proizvesti jedno dobro učinjeno djelo; stoga je beskorisno za jednu zlu osobu da pomisli da može postati pravedna putem svojih

²⁰

Vukov prevod: „Ti si Gospod moj, nemam dobra osim Tebe.”

napora. Ona prvo mora biti učinjena pravednom prije nego što uopšte može činiti dobro koja se od nje zahtjeva da se čini i koje ona želi da čini.

Prema tome, stvari stoje ovako: 1) Božji zakon je savršena pravednost, i savršena poslušnost prema njemu se zahtjeva od svih onih koji će ući u carstvo Božje. 2) Ali, zakon Božji ne daruje samo djelimičnu pravednost, jer su svi sagriješili i niko nije sposoban da izvrši njegove zahtjeve. Bez obzira koliko marljivo i revno se ljudi trudili, ništa šta urade ne može ispuniti punu mjeru Božjih zapovijesti. Toliko su visoki zahtjevi da ih čovjek ne može dosegnuti; on ne može doseći pravednost kroz zakon. *„Jer se djelima zakona nijedno tijelo neće opravdati pred Njim.“* – Rim. 3:20. Kako je ovo bijedno stanje! Mi moramo imati pravednost koju zakon traži od nas ili nećemo moći da uđemo u nebo, a sa druge strane, zakon ne daje pravednost ni jednome od nas. Za naš najveći trud i najenergične napore da održimo zakon, on nam ne ustupa ni najmanji dio svetosti bez koje čovjek ne može vidjeti Boga.

Dakle, ko onda može biti spašen? Može li postojati onda, neko kao što je pravednik? Da, jer Biblija često govori o pravednicima. Ona govori o Lotu da *„bijaše pravednik“*. Ona dalje govori: *„Recite pravedniku da će mu dobro biti, jer će jesti plod od ruku svojih.“* – Is. 3:10, što nam ukazuje da postoje pravedne osobe koje će primiti platu, a jasno nam i svjedoči da će na kraju biti pravedan cijeli jedan narod, govoreći: *„Tada će se pjevati ova pjesma u zemlji Judinoj: imamo tvrd grad; zidovi su opkop i spasenje. Otvorite vrata, da uđe narod pravedni, koji drži istinu²¹.“* – Is. 26:1.2. David kaže: *„Zakon je Tvoj istina.“* – Ps. 119:142. On ne samo što je istina, već je zakon skup svih istina; kao posledica toga, narod koji drži istinu, narod je koji će držati zakon Božji. Takvi će biti oni koji čine po Božjoj volji i oni će ući u carstvo nebesko (Mat. 7:21.).

²¹ **Koji drži istinu...** – Daničić je preveo „koji drži vjeru“, no tačan prevod je „koji drži istinu“. Iako se može protumačiti da je u pitanju ista ideja, ipak, jasno je da vjera počiva na istini, tj. da vjera mora biti upućena na istinu, ili neku vrstu nauke. Iz toga proizilazi, da narod koji drži istinu, zapravo vjeruje u tu istinu na jedan ispravan način, i tako ispunjava zahtjeve zakona čime mu se vjera pripisuje u pravdu.– Prim. Prev.

Gospod naša pravednost!

Pitanje je dakle, kako se može dobiti takva pravednost, koja je neophodna da bi se ušlo u Sveti Grad? Odgovor na ovo pitanje je najveće djelo jevanđelja. No, dozvolite prvo da proučimo značajnu lekciju o opravdanju ili o dodjeljivanju pravednosti. Činjenice nam mogu pomoći u boljem razumijevanju teorije. Primjer je zapisan u jevanđelju po Luci, 18:9-14:

„A i drugima koji misljahu za sebe da su pravednici i druge uništavahu kaza priču ovu: Dva čovjeka uđoše u crkvu da se mole Bogu, jedan farisej a drugi carinik. Farisej stade i moljaše se u sebi ovako: Bože! hvalim te što ja nijesam kao ostali ljudi: hajduci, nepravednici, preljubočinci, ili kao ovaj carinik. Postim dvaput u nedjelji; dajem desetak od svega što imam. A carinik izdaleka stajaše, i ne šćaše ni očiju podignuti na nebo, nego bijaše prsi svoje govoreći: Bože! milostiv budi meni grješnome. Kažem vam da ovaj otide opravdan kući svojoj, a ne onaj. Jer svaki koji se sam podiže poniziće se; a koji se sam ponižuje podignuće se.”

Ovaj primjer nam je dat da razumijemo kako možemo i kako ne možemo zadobiti pravednost. Fariseji nisu izumrli; u ovim našim danima ima mnogo onih koji očekuju da će svojim dobrim djelima zaslužiti pravednost. Oni vjeruju za sebe da su pravednici. Oni ne pokazuju uvijek otvoreno svoju „dobrotu“, ali na mnogo drugih načina pokazuju da vjeruju u svoju pravednost. Zapravo, duh fariseja, duh koji preporučuje Bogu vlastita djela kao razlog prihvatanja, može se često naći mnogo više među Hrišćanina nego bilo gdje drugdje, koji najčešće padaju na koljena pred Bogom zbog vlastitih grijeha. Oni znaju da su grijeshili i osjećaju se osuđenim. Oni tuguju nad svojim grešnim stanjem i oplakuju svoje slabosti. Njihovo svjedočanstvo nikada se ne uzdiže iznad ovog nivoa. Oni se često od sramote uzdržavaju da govore u javnosti na sastancima, često se ne usuđuju da priđu Bogu u molitvi. Nakon što zapadnu u grijeh u većoj mjeri nego što je to uobičajeno, oni se uzdržavaju od molitve neko vrijeme, dok jasan osjećaj vlastitih pogrešaka ne iščezne ili dok ne umisle da su uspjeli da se podignu usled svog dobrog ponašanja. I čega je ovo manifestacija? Jednog farisejskog duha koji svoju pravednost pokazuje pred licem Božjim; da neće pristupiti pred Njim sve dok se ne osloni na lažni stub svoje vlasite pravednosti. Takvi žele da budu sposobni da kažu Bogu: „Vidi kako sam bio dobar u poslednjih nekoliko dana; sigurno ćeš me sada prihvatiti!”.

Ali, kakav je rezultat? Čovjek koji vjeruje u svoju vlastitu pravednost, nema ništa od onoga što ima onaj koji ispovjeda u samo-preziru: „Bože, budi milostiv meni grešniku” i odlazi kući kao opravdan čovjek. Hrist kaže da on odlazi opravdan, što znači da je učinjen pravednikom.

Primjetite da je carinik uradio još nešto, mnogo više od pukog priznanja grijeha: on moli za milost. Šta je to milost? Milost je nezaslužena naklonost. Naklonost koja prema čovjeku postupa bolje nego što on zaslužuje. Nadahnuta Riječ kaže za Gospoda: „Nego koliko je nebo visoko od zemlje, tolika je milost Njegova k onima koji Ga se boje.” – Ps. 103:11. To je ta mjera koja je velika koliko je zemlja udaljena od najudaljenijeg neba, kojom se Bog prema nama odnosi bolje nego što smo zaslužili kada mu u poniznosti priđemo. U čemu se dakle ogleda Njegov odnos prema nama kada nam pruža više nego što smo zaslužili? U udaljavanju naših grijeha od nas, jer sledeći stih kaže: „Koliko je istok daleko od zapada, toliko udaljuje od

nas bezakonja naša.“ – Ps. 103.12. Sa ovim se u potpunosti slažu riječi ljubljenog učenika²²: *„Ako priznajemo grijehe svoje, vjeran je i pravedan da nam oprosti grijehe naše, i očisti nas od svake nepravde.“* – 1. Jov. 1:9.

Za dalje zaključke o Božjoj milosti i kako se ona manifestuje, čitamo riječi proroka: *„Ko je Bog kao ti? Koji prašta bezakonje i prolazi prijestupe ostatku od našljedstva svojega, ne drži do vijeka gnjeva svojega, jer mu je mila milost. Opet će se smilovati na nas, pogaziće naša bezakonja; bacićeš u dubine morske sve grijehe njihove.“* – Mih. 7:18.19. Čitajmo sada direktan stav Božje riječi po pitanju kako se daje pravednost.

Apostol Pavle, dokazujući da su svi sagriješili i izgubili slavu Božiju, jer se djelima zakona nijedno tijelo neće opravdati, nastavlja dalje govoreći da smo *„opravdani* (učinjeni pravednim) *zabadava, njegovom milošću, kroz otkup koji je u Hristu Isusu, kojega je Bog istakao da bude pomirenje kroz vjeru u Njegovu krv, da pokaže svoju pravednost kojom je u svojoj božanskoj strpljivosti opraštao grijehe prošlosti; Objavivši „Ja rekoh“ u sadašnje vrijeme svoju pravednost da je On pravedan i da može opravdati onoga koji vjeruje u Isusa.“* – Rim. 3:24-26.

„Besplatno učinjeni pravednicima.“ Kako je ovo moguće? Kako najbolji napori grešnog čovjeka nisu doveli do toga da on dobije pravednost, evidentno je da je jedini put da ona dođe k njemu kao dar. Takvu pravednost, kao dar, jasno je objasnio Apostol Pavle: *„Jer kad za grijeh jednoga carova smrt kroz jednoga, koliko će više oni koji primaju izobilje milosti i dar pravde u životu carovati kroz jednoga Isusa Hrista?“* – Rim. 5:17. To je tako jer je pravednost dar vječnog života, koji je plata za pravednost, kao dar od Boga, kroz našeg Gospoda Isusa Hrista.

Hrist je istaknut od strane Boga kao Onaj kroz kojega je oproštenje grijeha moguće zadobiti, i ovaj oproštaj je jasno sadržan u izjavi o Njegovj pravednosti (koja je pravednost Božja) a za grešnika oslobođenje. Bog „koji je bogat u milosti“ (Ef. 2:4), i koji se njoj raduje, dao je svoju pravednost grešniku koji vjeruje u Isusa, kao zamjenu za njegov grijeh. Ovo je svakako, dobitna zamjena za grešnika ali i nikakav gubitak za Boga, jer je On beskonačan u svojoj svetosti čiji izvor se nikada ne može smanjiti.

Spisi koje smo upravo razmatrali (Rim. 3:24-26) pojavljuju se nakon 21,22 stiha, nastavljajući se na izjavu da se djelima zakona nijedno tijelo neće opravdati. Apostol dalje dodaje: *„A sad se bez zakona javi pravda Božija, posvjedočena od zakona i od proroka; A pravda Božija vjerom Isusa Hrista, u sve i na sve koji vjeruju, jer nema razlike.“* – Rim. 3:21.22. Bog je dao svoju pravdu onima koji vjeruju. On ih je pokrio njome, tako da se grijeh više ne pokazuje. Tek tada, onaj kome je oprošteno može uzviknuti sa prorokom:

„Veoma ću se radovati u Gospodu, i duša će se moja veseliti u Bogu momemu, jer me obuče u haljine spasenja i plaštem pravde ogrte me kao kad ženik namjesti nakit i kada se nevjesta uresi uresom svojim.“ – Is. 61:10.

Ali, šta je sa *„pravdom Božjom bez zakona?“* Kako se ovo slaže sa izjavom da je zakon Božja pravednost, i da van njegovih zahtjeva nema pravednosti? Ovdje nema suprotnosti. Zakon nije ignorisan u ovom procesu. Obratite pažnju: Ko je zakonodavac? Hrist. Kako je On

²² Ljubljani učenik – Apostol Jovan. – Prim. Prev.

govorio? „Kao onaj koji ima vlast“, tj. kao sam Bog. Zakon proizilazi iz Njega isto kao i od Oca, i on je, jednostavno, objava pravedosti Njegovog karaktera. Zapravo, pravda koja dolazi kroz vjeru u Isusa Hrista je ona ista pravda koja obitava u Zakonu, iz čega dalje slijedi prema činjenici da je On „posvjedočen od Zakona“.

Dozvolimo čitaocu da pokuša da zamisli scenu. Vidimo ovdje zakon kako stoji kao brzi svedok protiv grešnika. On se ne može promjeniti i ne može proglasiti grešnika pravednim. Osvedočeni grešnik pokušava iznova i iznova da zadobije pravednost od strane zakona, ali on se odupire svim njegovim pokušajima. Nemoguće ga je podmititi bilo kojom količinom vlastitih ispaštanja ili ispovjedanja dobrih djela. Ali, ovdje vidimo i Hrista, „punog milosti“ isto toliko koliko i istine, koji poziva grešnike k Sebi. I konačno grešnik, umoran od bolnih napora da zadobije „pravdu zakonsku“, sluša glas Hristov glas i pada na koljena u Njegov zagrljaj. Sakrivajući se u Hristu, on biva pokriven Njegovom pravdom, i sada pogledaj! I sada zadobija, kroz Hrista, ono za šta se bolno borio. On ima pravednost koju je zakon zahtijevao, i sada je ispravan, zato što je stekao pravednost iz Izvora Pravednosti, iz istinskog mjesta odakle zakon dolazi. I sam zakon svjedoči ispravnost ovakve pravednosti. On kaže da, onoliko dugo koliko čovjek pamti²³ sve ovo, on će otići na sud i braniti ga od svih optužbi. On će biti svjedok činjenic da je u takav čovjek pravedanik. Sa pravdom koja je „od vjere Isusa Hrista, pravda koja je od Boga u vjeri“ (Fil. 3:9), Pavle je ubijeđen da će biti siguran u dan Hristov²⁴.

Ovdje je zamjena u kojoj nema mjesta za grešku. Bog je pravedan i u isto vrijeme opravdava onoga koji vjeruje u Isusa. U Isusu boravi sva punina Božanstva. On je u potpunosti jedno sa Ocem. Konačno, otkupljenje koje je u Njemu – dovoljno je da otkupi natrag izgubljenog čovjeka za svu vječnost. Čovjekova pobuna je jednako usmjerena na Sina koliko i na samog Oca, jer su Oni jedno. Stoga, kada je Hrist „dao sebe za naše grijeh“, on je bio Kralj patnje u korist buntovnika – Onaj koji je krvario prešavši preko napada svojih napadača. Nijedan skeptik neće poreći nijednom čovjeku koji je napadnut pravo da oprostí bilo kakav napad učinjen protiv njega samoga; onda, zašto se cepidlači kada Bog upražnjava to isto pravo? Ukoliko on želi da oprostí nepravdu koja je nanesena Njemu samom, On, zasigurno, ima pravo na to i još mnogo više jer je On zaštitio integritet Vlastitog zakona dajući svoju Vlastitu ličnost da bude kažnjena za dug koji je imao grešnik. „Nevini je stradao za grešnike“. Istina, ali nevini Stradalnik „je predao sebe“ dobrovoljno, na takav način da je mogao u pravdi Svoje vladavine učiniti ono što je Njegova ljubav zahtijevala, to jest, preći preko štete koja je načinjena Njemu kao Vladaru cijelog svemira.

Obratimo pažnju sada na izjavu koju je dao sam Bog o svom Imenu – izjavu datu u lice jednom od najgorih slučajeva nepoštovanja koje Mu je pokazano:

„A Gospod siđe u oblaku, i stade ondje s njim, i povika po imenu: Gospod. Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: Gospod, Gospod, Bog milostiv, žalostiv, spor na gnjev i obilan milosrđem i istinom. Koji čuva milost tisućama, prašta bezakonja i nepravde i grijeh, koji ne pravda krivoga“ – 2. Moj. 34.5-7.

²³ Pamti – ili zadržava u sjećanju.

²⁴ Hristov dan – dan drugog Hristovog dolaska na zemlju.

Ovo je Božje ime. Ovo je karakter u kojem je On otkrio Sebe čovjeku, svjetlo u kome želi da ga čovjek poštuje. Ali, kako da razumijemo Njegovu izjavu „*da On ne pravda krivoga*”? To je u potpunosti saglasno sa Njegovim dugim trpljenjem, preziranjem Njegove dobrote i prelaženja preko grijeha Njegovog naroda. To je dakle istina da Bog ne može opravdati krivoga. On ne može to učiniti i pri tome ostati pravedan Bog. Ali, On je učinio nešto što je još bolje! On je uklonio krivicu, tako da onaj ko je i zvanično sagriješio nije potrebno da bude očišćen, on je opravdan i računa mu se kao da nikada nije ni sagriješio.

Neka niko ne gunda zbog izjave „učinivši ga pravednim”, jer je takvo razmišljanje u ovom slučaju je licemjerstvo. Neki, sa jedinstvenim nedostatkom nepoštovanja vrijednosti opravdanja kao dara, govore da oni ne žele pravednost u koju će biti „*obučeni*”, ali da žele pravednost koja će doći kao proizvod života, i ovi ne cijene time pravednost koja je od Boga, kroz vjeru u Isusa Hrista *u onima i nad onima koji vjeruju*. Mi se slažemo sa njima da njihova ideja nije daleko od protesta prema licemjerstvu, formi dobrote ali bez sile; ali, mi bi smo htjeli da čitaocu utisnemo u um sledeću misao: razlika je u tome ko je taj ko postavlja pravednost? Ako mi nastojimo da se obučemo u nju sami, mi u stvarnosti ne dobijamo ništa više do prljavu odjeću, bez obzira koliko nam ona lijepo stajala; ali, kada nas Hristos obuče sa pravdom, ona neće biti niti prezrena niti odbačena. Uočite izjavu zapisanu u knjizi proroka Isaije: „*...jer me obuče u haljine spasenja i ogrtačom pravde ogrnu me...*” – Is. 61:10. Pravednost u koju nas Hrist oblači je pravednost koja nailazi na Božje odobravanje, i ako je Bog zadovoljan sa njom, svakako da čovjek ne bi trebao pokušavati da traži ništa bolje.

No, mi ćemo nastaviti pažljivo istraživanje ove teme korak naprijed i osloboditi ovu materiju svake teškoće. Zaharija prorok nudi rješenje. Čitamo sledeće:

„Poslije mi pokaza Isusa poglavara svešteničkoga, koji stajaše pred anđelom Gospodnjim, i Sotonu, koji mu stajaše s desne strane da ga pre. A Gospod reče Sotoni: Gospod da te ukori, Sotono, Gospod da te ukori, koji izabra Jerusalim. Nije li on glavnja istrgnuta iz ognja? A Isus bijaše obučen u haljine prljave, i stajaše pred anđelom. A on progovori i reče onima koji stajahu pred njim: skinite s njega te prljave haljine. I reče mu: vidi, uzeh s tebe bezakonje tvoje, i obukoh ti nove haljine. I rekoh: neka mu metnu čistu kapu na glavu. I metnuše mu čistu kapu na glavu, i obukoše mu haljine; a anđeo Gospodnji stajaše.” – Zah. 3:1-5.

Primjetite u gornjim stihovima računicu kojom je skidanje prljavih haljina isto što i uklanjanje grijeha od neke osobe. I stoga, mi razumijemo da kada nas je Hrist pokrio haljinama Svoje vlastite pravednosti, On nije samo ogrnuo naše grijehe, već ih je uzeo od nas. I to pokazuje, da oproštaj nije samo neka forma, ili nešto više od pukog upisivanja u zapise nebeskih knjiga o tome da je grijeh oprošten. Oproštenje grijeha je stvarnost; to je nešto sasvim opipljivo, nešto što suštinski utiče na pojedinca. On ga zapravo čisti od krivice, i ako je on očišćen od krivice, on je opravdan, učinjen pravednim, i on je svakako iskusio radikalnu promjenu. On je, zaista, druga osoba, jer je dobio ovu pravednost zbog oproštaja grijeha u Hristu. Nju je bilo moguće zadobiti jednino kroz oblačenje u Hrista. Jer, „ako je neko u Hristu, on je novo stvorenje” – 2. Kor. 5:17. I dalje, potpuni i besplatni oproštaj grijeha zadobijen je tom neobičnom i čudesnom promjenom poznatom kao novorođenje, jer čovjek ne može postati novo stvorenje osim kroz novorođenje. Ovo je isto što i imati novo ili čisto srce.

Novo srce je srce koje voli pravdu a mrzi grijeh. To je srce spremno da bude vođeno stazom pravednosti. To je takvo srce koje je sam Gospod poželio da ga Izrailj posjeduje kada je rekao: „*O, kad bi im bilo srce svagda takvo da me se boje i drže sve moje zapovijesti svagda, da bi dobro bilo njima i sinovima njihovjem dovijeka!*” – 5. Moj. 5:29. Ukratko, to je srce koje je slobodno od ljubavi prema grijehu baš kao što je slobodno od krivice grijeha. Ali, šta čini da čovjek iskreno želi oprostjenje od svojih grijeha? To je jednostavno mržnja prema grijehu i želja koju ima prema pravednosti, pri čemu je i jedno i drugo podstaknuto Duhom Svetim.

Sveti Duh se bori sa svakim čovjekom. On dolazi kao onaj koji ukorava. Kada se glas Njegovih ukora cijeni, tada On odjednom preuzima službu utješitelja. Isto ono potčinjeno, skrušeno predanje koje vodi ososbu da prihvati ukore Duha Svetog, takođe ga navodi da slijedi učenja tog istog Duha, te stoga Pavle govori: „*Jer koji se vladaju po Duhu Božijemu, ono su sinovi Božji.*” – Rim. 8:14.

I još jednom: šta donosi opravdanje ili oprostjenje grijeha? To je vjera, jer Pavle govori: „*Opravdavši se dakle vjerom, imamo mir sa Bogom kroz Gospoda našega Isusa Hrista.*” – Rim. 5:1. Pravda Božja je data u svima i nad svima koji vjeruju (Rim. 3:22). Ali ova isto upražnjavanje vjere čini osobu i djetetom Božjim, jer, apostol Pavle opet piše: „*Jer ste vi svi sinovi Božji kroz vjeru u Isusa Hrista.*” – Gal. 3:26.

U Pavlovom pismu Titu, pokazano je činjenica da su svi oni kojima su grijesi oprošteni od jednom postali i djeca Božja. On prvo predočava zlo stanje u kome smo jednom boravili i onda nastavlja:

„*A kada se pokaza blagodat i čovjekoljublje spasa našega Boga, ne za djela pravedna koja mi učinismo, nego po svojoj milosti spase nas banjom prerođenja i obnovljenjem Duha svetoga, kojega izli na nas obilno kroz Isusa Hrista spasitelja našega, da se opravdamo blagodaću Njegovom, i da budemo nasljednici života vječnoga po nadu.*” – Titu 3:4-7.

Uočite da je navedeno bilo moguće putem opravdanja kroz Njegovu milost kojom nas čini da budemo nasljednici. Do sada smo već razumjeli iz Rimljanima 3:24.25, da je ovo opravdanje Njegovom milošću stečeno vjerom u Hrista, ali Galatima 3:26. nam govori da nas vjera u Isusa Hrista čini Božjom djecom; čak šta više, mi znamo da svako ko je opravdan Božjom milošću, dobija oprostjenje grijeha i on je Božje dijete i nasljednik Božji.

Upravo ovo pokazuje da ne postoji utemeljenje za ideju da neka osoba mora proći kroz neku vrstu probe ili zadobijanja određenog stepena svetosti prije nego ga Gospod prihvati kao svoje dijete. On nas prima upravo onakve kakvi mi jesmo. Nije naša dobrota razlog zbog kojeg nas Bog voli, već je to naša velika potreba. On nas prihvata, ne u ime nečega što On vidi u nama već svog imena radi i radi toga što On zna šta Božanska sila može stvoriti od nas. To je moguće samo onda kada mi uvidimo čudesnu Božju slavu i svetost i činjenicu da je On došao k nama u našem stanju koje je prepuno grijeha i degradacije i prihvatio nas kao člana Svoje porodice da bi mi mogli cijeniti snagu apostolovog uzvika: „*Pogledajte kakvu nam je ljubav dao Otac, da se djeca Božija nazovemo i budemo!*” – 1. Jov. 3:1. Svaki pojedinac, kojem je darovana ovolika čast, očičava sebe kao što je i On čist.

Bog nas nije prihvatio kao svoju djecu zato što smo mi dobri, već je to učinio da bi nas

mogao učiniti dobrima. Pavle kaže: „*Ali Bog, koji je bogat u milosti, za premnogu ljubav svoju, koju ima k nama, I nas koji bijasmo mrtvi od grijehova oživlje s Hristom (blagodaću ste spašeni), i s Njim vaskrse i posadi na nebesima u Hristu Isusu. Da pokaže u vijekovima koji idu preveliko bogastvo blagodati svoje dobrotom na nama u Hristu Isusu.*” – Ef. 2:4-7. A potom dodaje: „*Jer ste blagodaću spaseni kroz vjeru, i to nije od vas, dar je Božji. Ne od djela, da se niko ne pohvali. Jer smo Njegov posao, sazdani u Hristu Isusu za djela dobra, koja Bog naprijed pripravi da u njima hodimo.*” – Ef. 2:8-10. Ovaj odlomak nam pokazuje da nas je Bog volio još dok smo bili mrtvi u grijesima. On nam je dao svog Duha da bi nas mogao oživjeti u Hristu, a isti Duh zapečaćuje naše usvajanje u Božansku porodicu, i prema tome On nas usvaja kao nova stvorenja u Hristu da možemo činiti dobra djela koja je Bog već pripremi za nas.

Prihvaćeni od Boga

Veliki broj ljudi se ustručava da počne služiti Bogu, jer se plaše da ih On ne bi prihvatio, tako da hiljade onih koji su ispovjedili da su Hristovi sljedbenici već godinama, još uvijek se sumnjaju da li ih Bog prihvata. U korist ovakvih ja pišem, bez namjere da zbunjujem njihove umove špekulacijama, već da im pružim uvjerenja u jednostavne garancije Božje riječi.

„Da li će me Gospod primiti?”. Ja odgovaram drugim pitanjem: „Da li bi čovjek primio nešto što je već kupio? Ukoliko odete u neku prodavnicu i obavite kupovinu, da li primete robu kada vam ona bude isporučena? Naravno da je primete! Nema nikakve sumnje niti pitanja u vezi toga. Činjenica da ste kupili robu i da ste platili novcem za nju dovoljna je potvrda ne samo da želite, već da vi prosto čeznete da je primite. Ukoliko je ne bi ste htjeli, vi je svakako ne bi ni kupili. I šta više, onoliko koliko više platite za nju, više čeznete da je dobijete. Ukoliko je cijena bila toliko velika da ste skoro dali svoj život da bi je kupili, onda tu nema nikakvog pitanja osim da će te željeti da primite svoju trgovinu kada vam ona bude isporučena. Vaša velika čežnja je osiguranje da neće biti greške da se roba ne isporuči.

Hajde da sada primjenimo ovu jednostavnu, prirodnu ilustraciju na grešnikov slučaj koji dolazi Hristu. Na prvom mjestu, On nas je kupio. „Šta? Zar ne znate da su tjelesa vaša crkva Svetog Duha koji živi u vama, kojega imate od Boga i nijeste svoji? Jer ste kupljeni skupo...” – 1 Kor. 6:19.20.

Cijena koja je plaćena za nas je Njegova krv, Njegov život. Pavle ukazuje starešinama u Efesu sledeće: „Pazite dakle na sebe i na sve stado u kome vas Duh Sveti postavi vladikama da pasete crkvu Gospoda i Boga koju steče krvlju svojom.” – Djela 20:28. „Znajući da se propadljivim srebrom ili zlatom ne iskupiste iz sujetnoga svojeg življenja, koje ste vidjeli od otaca, nego skupocjenom krvlju Hrista, kao bezazlena i prečista jagnjeta.” – 1. Petr. 1:18.19. On je „predao sebe za nas” – Tit 2:14. On „je dao sebe za grijeha naše da nas izbavi od sadašnjega svijeta zloga po volji Oca i Boga našega.” – Gal. 1:4.

On nije kupio samo određenu vrstu ljudi, već cijeli svijet grešnika. „Jer Bog je toliko volio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina.” – Jovan 3:16. Isus kaže: „Hljeb koji ću dati, tijelo je moje, koje ću dati za život svijeta.” – Jovan 6:51. „Jer Hrist još kad smo bili slabi umrije u vrijeme svoje za bezbožnike... Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama što je Hrist još dok smo bili grešnici, umro za nas.” – Rim. 5:6.8.

Cijena koju je platio je beskrajna, stoga, znamo da je On veoma čezne za onima koje je kupio. On je svojim srcem prionuo da ih zadobije. On ne bi mogao biti zadovoljan bez njih. Pogledaj Fil. 2:6-8; Jevr. 12:2 i Isaija 53:11.

„Ali ja ništa ne vrijedim.” Ovo znači da nisi vrijedan cijene koja je plaćena te se stoga plašiš da dođeš Hristu iz straha da će se On odreći kupovine. Možete imati strahovanje u vezi takvog ishoda ukoliko već nije potvrđena kupovina, i ako cijena već nije plaćena. Ukoliko bi On odbio da vas prihvati upravo na temelju da vi nijeste vrijedni cijene, On bi ne samo izgubio vas, već i iznos koji je platio. Čak i da dobra koja ste kupili nisu vrijedna onoga što ste uložili u njih, vi sami ne bi nikada bili toliko glupavi da ih odbacite. Vi ćete radije dobiti nešto zauzvrat za svoj novac nego da ne dobijete ništa.

Ali, dalje, vi ionako ništa ne možete da uradite po pitanju vrijednosti. Kada je Hrist bio na zemlji sa interesom da „obavi trgovinu”, On nije *„trebao da mu ko svjedoči za čovjeka, jer je sam znao šta je u čovjeku.”* – Jovan 2:25. On je kupovinu obavio širom otvorenih očiju, i On tačno zna vrijednost onoga što je kupovao. On nimalo nije razočaran kada dođete k Njemu i on uvidi da ste bezvrijedni. Vi ne treba da brinete pitanju vrijednosti. Ukoliko je On, sa svojim savršenim razumijevanjem cijelog slučaja, bio zadovoljan da napravi trgovinu, vi bi trebali biti poslednji koji se žale na to.

Zato, najčudesnija istina od svih je da te On kupio iz tačno određenog razloga i to zato što ti nisi bio dostojan! Njegovo vješto oko vidjelo je u tebi velike mogućnosti, i On te kupio, ali ne zbog toga koliko si vrijedio tada ili sada vrijediš, već zbog onoga što On može učiniti od tebe. On kaže: *„Ja, Ja sam brišem prijestupe tvoje sebe radi, grijeha tvojih ne pominjem.”* – Is. 43:25. U nama nema pravednosti, stog nas je On kupio *„da bi mogli biti učinjeni pravednima Bogu u Njemu (Hristu)”* kaže Pavle, *„Jer u Njemu živi svaka punina božanstva tjelesno. I da budete ispunjeni u Njemu koji je glava svakom poglavarstvu i vlasti.”* – Kol. 2:9.10. Evo opisa ovog cijelog procesa:

„...Bijasmo rođena djeca gnjeva, kao i ostali; Ali Bog, koji je bogat u milosti, za premnogu ljubav svoju, koju ima k nama, I nas koji bijasmo mrtvi od grijehova oživlje s Hristom (blagodaću ste spaseni), I s njim vaskrse i posadi na nebesima u Hristu Isusu. Da pokaže u vijekovima koji idu preveliko bogatstvo blagodatni svoje dobrotom na nama u Hristu Isusu. Jer ste blagodaću spaseni kroz vjeru; i to nije od vas, dar je Božij. Ne od djela, da se niko ne pohvali. Jer smo njegov posao, sazidani u Hristu Isusu za djela dobra, koja Bog naprijed pripravi da u njima hodimo.” – Ef. 2:3-10.

Mi bi trebali „uzvisivati slavu Njegove milosti”. Ovo ne bi bilo moguće, ako bi smo u stvarnosti vrijedili onoliko koliko je On platio za nas. U tom slučaju, ne bi bilo nikakve slave za Njega u cijeloj toj trgovini. On ne bi mogao, u vjekovima koji dolaze, pokazivati u nama bogatstvo Svoje milosti. Ali, kako nas je otkupio bezvrijedne, i konačno nas predstavio pred nebeskim Tronom kao one koji nisu sagriješili – za Njega će to biti vječna slava. Tako neće biti nikoga koji bi pripisao sebi bilo kakvu vrijednost. Kroz cijelu vječnost, posvećeno mnoštvo će biti složno u onome što će govoriti Hristu: *„I pjevahu pjesmu novu govoreći: dostojan si da uzmeš knjigu, i da otvoriš pečate njezine; jer si se zaklao, i iskupio si nas Bogu krvlju svojom od svakoga koljena i jezika i naroda i plemena, I učinio si nas Bogu našem careve i sveštenike, i carovaćemo na zemlji. Govoreći glasom velikijem: dostojno je jagnje zaklano da primi silu i bogatstvo i premudrost i jačinu i čast i slavu i blagoslov.”* - Otkr. 5. 9.10.12.

Zasigurno sve sumnje u prihvatanje Božije treba ostaviti da počinu. Ali to nije tako. Zlo srce nevjerstva još uvijek daje povoda sumnji. „Da ja vjerujem, ali...” Zaustavi se ovdje! Ako vjeruješ, onda nećeš reći „ali...”. Kada ljudi dodaju „ali” u svojim izjavama da vjeruju, oni zapravo misle „Ja vjerujem, ali ja ne vjerujem.” Ali ti i dalje nastavljaš: „Ti si vjerovatno u pravu, ali poslušaj me: Ono što želim da kažem je da ja vjerujem u izjavu koju si citirao iz Svetog pisma, ali Biblija uči da ako smo djeca Božija onda ćemo imati svjedočanstvo Duha i da ćemo imati to svjedočanstvo u nama samima, i ja ne osjećam neko takvo svjedočanstvo. Zato ja ne mogu da vjerujem da sam Hristov. Ja vjerujem u Njegovu riječ, ali nemam svjedočanstvo u sebi.” Razumijem tvoju teškoću. Dozvoli mi da vidim ako ne može biti uklonjena.

Sam možeš ustanoviti da je tvoje biće Hristovo. Ti možeš vidjeti šta je On dao za tebe. I sada, pitanje je da li treba sebe da predaš Hristu? Ako treba, onda možeš biti siguran da te On prihvata. Ako nisi Njegov, to je isključivo zato što si odbio da sebe predaš Njemu, Onome koji te je otkupio. Time Ga obmanjuješ. On kaže: *„Po cijeli dan širio sam ruke svoje k narodu neposlušnom i koji ne dozvoljava mu se suprostavlja!”*²⁵ – Rim 10:21 On te preklinje da mu predaš ono što je kupio i platio cijenu, pa ipak, ti Ga odbijaš i optužuješ da On nije voljan da te primi. Ali, ako se iz srca predaš Njemu da bi bio Njegovo dijete, možeš biti siguran da će te On primiti.

I sada, vjerujući Njegovim riječima, ako se još sumnjaš da te je On primio zato što ne osjećaš svjedočanstvo u svom srcu – ja ostajem u ubjeđenju da ti ne vjeruješ. Ako vjeruješ, ti ćeš dobiti svjedočanstvo. Poslušajte Njegove riječi: *„Koji vjeruje Sina Božijega ima svjedočanstvo u sebi; koji ne vjeruje Bogu načinio Ga je lažom, jer ne vjerova svjedočanstvu koje svjedoči Bog za Sina svojega.”* – 1. Jov. 5:10. Vjerovati u Sina je jednostavno vjerovanje u Njegovu riječ i pamtiti kroz razmišljanje o Njemu.

I „ko vjeruje u Sina Božjeg ima svjedočanstvo u sebi..”. Ne možeš imati svjedočanstvo dok ne vjeruješ, i što prije povjeruješ, prije ćeš imati svjedočanstvo. Kako to može biti? Zato što je tvoja vjera u Božju riječ – svjedočanstvo. Tako Govori Gospod. *„Vjera je pak tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo, i dokazivanje onoga što vidimo.”* – Jevr. 11:1.

Ukoliko bi trebalo da čuješ razgovjetan Božji glas koji ti govori da ti jesi Njegovo dijete, onda razmotri to svjedočanstvo koje je samo po sebi dovoljno. Dakle, kada Bog govori u Svojoj riječi, to je isto kao da govori jasnim glasom, i tvoja vjera je dokaz da si čuo i povjerovao.

Ovo je toliko važan predmet da je vrijedan pažljivog razmatranja. Dozvolite da čitamo još nekoliko zapisa. Na prvom mjestu, čitamo da smo *„mi svi sinovi Božiji vjerom u Isusa Hrista.”* – Gal. 3:26. Ovo je pozitivna potvrda onoga što sam rekao razmatrajući naše nevjerovanje u svjedočanstvo. Naša vjera nas čini djecom Božijom. Ali, kako možemo zadobiti ovakvu vjeru? *„Vjera nastaje slušanjem, i to slušanjem Riječi Božije”*²⁶. – Rim. 10:17. Ali, kako možemo zadobiti vjeru Božjom riječi? Jednostavno vjerujte da Bogu nije moguće da laže. Teško da će te u lice reći Bogu da je lažov, ali to je upravo ono što radite ako ne vjerujete Njegovoj riječi. Sve što treba da uradite da bi ste vjerovali je da vjerujete. *„Blizu ti je riječ u ustima tvojim i u srcu tvojemu, to jest, riječ vjere koju propovijedamo. Jer, ako priznaješ ustima svojim da je Isus Gospod, i vjeruješ u srcu tvojemu da ga Bog podiže iz mrtvih, bićeš spašen. Jer se srcem vjeruje za pravdu, a ustima se priznaje za spasenje. Jer samo pismo govori: koji ga god vjeruje, neće se postidjeti!”* – Rim. 10:8-11.

Sve navedeno je u harmoniji sa zapisom koji je predat apostolu Pavlu. *„Ovaj Duh svjedoči našem duhu da smo djeca Božija. A kad smo djeca i nasljednici smo: nasljednici dakle Božiji, a sunasljednici Hristovi: jer s Njim stradamo da se s Njim i proslavimo.”* – Rim. 8:16.17. Duh koji svjedoči našem duhu je onaj isti Duh Utješitelj kojega je Isus obećao u Jovanu 14:16. I mi znamo da je Njegovo svjedočanstvo tačno, jer je On „Duh istine”. Dakle, kako se svjedočanstvo

²⁵ Vas dan pružah ruke svoje k narodu koji ne da da mu se kaže i odgovara nasuprot – Vukov prevod.

²⁶ Vjera biva od propovijedanja, a propovijedanje Riječju Božjom – prevod Vuka Karadžića

rađa? Donošenjem u naše sjećanje Riječi koja je zapisana. On inspiriše ove riječi (1. Kor. 2:13; 2 Petr. 1:21), i stoga, kada ih donese u naše sjećanje, to je isto kao kao i misli koje nam direktno govori. On razjašnjava našem umu zapis koji smo mi već zapamtili. Mi znamo da je taj zapis tačan, jer Bog ne može lagati. Time zapovjedamo sotonu da ode sa svojim lažnim svjedočanstvom protiv Boga, i mi vjerujemo tom zapisu, ali ako mu vjerujemo onda i znamo da smo djeca Božija i stoga uzvikujemo: „Ava Oče!²⁷” I tada, preslavna istina se otkriva još potpunije pred dušom. Ponavljanje riječi Svetog Pisma za nas postaju stvarnost! On je naš Otac; a mi smo zaista Njegova djeca. Kakvu radost nam daje ova misao! Dakle, vidimo da svjedočanstvo koje imamo u nama samima nije neko jednostavno osjećanje ili utisak. Bog ne traži od nas da vjerujemo tako nepouzdanom svjedoku kao što su naša osjećanja. Lud se može nazvati onaj koji vjeruje svom srcu, govori Pismo. Ali, svjedok kome možemo vjerovati je nepromjenjiva Božja riječ, i ovo svjedočanstvo i mi možemo imati kroz Duha Svetog u svojim srcima. „Hvala neka je Bogu za njegov neizrecivi dar”.

Ovakva sigurnost nam ne garantuje da možemo biti opušteni u svojoj marljivosti, kao da smo već dostigli savršenstvo. Moramo imati na umu da nas je Hrist prihvatio ne nas radi, već svog imena radi; ne zbog toga što smo savršeni, već što tek u Njemu možemo napredovati do savršenstva. On nas je blagoslovio ne zato što smo mi bili dobri pa smo zaslužili blagoslov, već je to učinio na takav način da u snazi blagoslova mi možemo da se odvratimo od svojih prestupa (Djela 3:26). Svima koji vjeruju u Hrista, sila prava ili privilegije data je da bi mogli postati sinovi Božji (Jovan 1:12). To je učinjeno iznad svega dragocjenim obećanjima Božjim kroz Isusa Hrista, da bi i mi mogli „uzeti dio u Božanskoj prirodi” – 2. Petr.1:4.

Dozvolite stoga da razmotrimo pažljivo praktičnu primjenu nekih od ovih zapisa.

Pobjeda vjere!

Biblija uči da će „*pravednik od vjere biti živ*”. Pravednost Božja se „**otkriva iz vjere u vjeru**”. Rim. 1:17. Ništa nije u mogućnosti da bolje prikaže djelo vjere kao jedan primjer koji je zapisan nama za nauku „*da trpljenjem i utjehom kroz Pismo imamo nadu*.” – Rim. 15:4. Proučavaćemo prvi događaj koji je zapisan u dvadesetom poglavlju druge knjige Dnevnika. Pratite ovaj događaj sa vašom Biblijom u rukama.

„A poslije toga sinovi Moavovi i sinovi Amonovi i s njima koji žive među sinovima Amonovijem, dođoše da vojuju na Josafata. I dođoše te javiše Josafatu govoreći: ide na te veliko mnoštvo ispreko mora, iz Sirije; i eno ih u Asason-Tamaru, a to je En-Gad. „ – 2. Dnev. 20:1.2.

Ova ogromna vojska prouzrokovala je veliki strah kod kralja i cijelog naroda, ali oni zazeše mudar stav i okupiše se zajedno da „*traže Gospoda, i iz svih gradova Judinijeh dođoše da traže Gospoda*.” – stihovi 3, 4. Slijedi Josafatova molitva, kao onoga ko je bio vođa tog skupa, i ona je zaista vrijedna posebnog proučavanja, jer je, bezmalo, to molitva vjere i ona sadrži u sebi i početak pobjede:

„Tada stade Josafat u zboru Judinu i Jerusalimskom u domu Gospodnjem pred trijemom novijem, I reče: Gospode Bože otaca naših! nijesi li ti Bog na nebu i vladaš svijem carstvima narodnijem? nije li u tvojoj ruci moć i sila da ti niko ne može odoljeti?” – stihovi 5.6.

Ovo je bio izvanredan početak jedne molitve! Ona započinje prepoznavanjem Boga nebeskog. Tako počinje i model Gospodnje molitve „*Oče naš koji si na nebesima...*” Šta to znači? Boga kao Boga nebesa, kao Stvoritelja. Ona donosi spoznaju Njegove sile koja je nad svim carstvima na svijetu i silama mraka; činjenica, da On jeste na nebu, Stvoritelj, ukazuje da je u Njegovim rukama sila i snaga, tako da niko nije u stanju da se Njemu suprostavi. Zašto čovjek, koji počinje molitvu u mnoštvu onih koji trebaju pomoć, sa ovako jasnim prepoznavanjem Božje sile, već ima pobjedu na svojoj strani? Zato što, primjetite, Josafat ne izjavljuje samo svoju vjeru u čudesnu Božju silu, već on istovremeno prihvata Božansku silu kao svoju vlastitu, govoreći: „*Nisi li ti naš Bog...?*”. On ovima ispunjava osnovni uslov Pisma „*Koji dolazi k Bogu, valja da vjeruje da ima Bog, i da plaća onima koji ga traže*.” Jevr. 11:6.

Josafat dalje nastavlja da nabraja kako ih je Gospod ustoličio u toj zemlji, i kako, iako im nije dao da napadnu Moavce i Amonce, ti narodi sada dolaze da ih otjeraju sa našljedstva koje su od Njega zadobili. (Stihovi 7-11.) I tada, on zaključuje: „*Bože naš, zar im nećeš suditi? jer u nama nema snage da se opremo tome mnoštvu velikom, koje ide na nas, niti mi znamo što bismo činili, nego su oči naše uprte u te.*” – stih 12. Za Gospoda nije ništa da pomogne bilo sa velikim mnoštvom bilo sa onima koji nemaju nikakvu snagu (2. Dnev. 14:11), i od kako su oči Gospodnje uprte na zemlji da objavi Sebe silnim u onima čije je srce okrenuto k Njemu (2. Dnev. 16:9), pomoć će takođe biti pružena svima koji u Njega vjeruju. Ovakvo gledište Josafata i njegovog naroda bilo je u skladu sa apostolskim zahtjevom: „*Gledajte na Isusa koji je Začetnik i svršitelj naše vjere*” – Jevr. 12:2. On zaista jeste početak i kraj, i sve sile neba i zemlje, u Njegovoj su ruci.

Na kraju, kakav je rezultat? Prorok gospodnji dolazi u sili Svetog Duha i govori: „*Slušajte svi sinovi Judini i Jerusalimljani, i ti care Josafate, ovako vam veli Gospod: ne bojte se i*

ne plašite toga mnoštva velikoga, jer nije vaš rat nego Božji.” – stih. 15. I tada dolazi naredba da se krene naprijed, u susret neprijateljima, i oni će tada vidjeti spasenje od Boga, jer će On biti sa njima. I, sada, dolazi najznačajniji dio:

„A ujutru ustavši rano izidoše u pustinju Tekujsku; a kad izlažahu, stade Josafat i reče: čujte me, Judejci i Jerusalemljani: vjerujte Gospodu Bogu svojemu i bićete jaki, vjerujte prorocima njegovijem i bićete srećni. I tako dogovoriv se s narodom postavi pjevače Gospodnje da hvale svetu krasotu idući pred vojskom i govoreći: hvalite Gospoda, jer je dovijeka milost njegova.” – stihovi 20.21.

Nema sumnje, ovo je bio dosta čudan način da se krene u jednu bitku. Svega nekoliko armija je ikada krenula sa sličnom izvidnicom u neku bitku. Ali, kakav je bio krajnji ishod?

„A kad počеше pjesmu i hvalu, obrati Gospod zasjedu na sinove Amonove i sinove Moavove i na one iz gore Sira, koji izidoše na Judu, te se razbiše. Jer sinovi Amonovi i sinovi Moavovi ustaše na one iz gore Sira da ih pobiju i potru; i kad pobiše one iz gore Sira, udariše jedni na druge, te se potrše. A kad Juda dođe do stražare prema pustinji, i pogleda na mnoštvo, a to mrtva tjelesa leže po zemlji, i nijedan ne bješe ostao živ.” – stihovi 22-24.

Ako je i bilo nekih vojski koje su odlazile u bitku sa ovakvom vrstom predvodnice kao što je bila Josafatova vojska, jednako je sigurno da je isto tako malo njih bilo nagrađeno ovakvim znakom pobjede. Ne bi bilo pogrešno odvojiti malo vremena za izučavanje filozofije pobjede vjerom, kako je ona predstavljena u ovom slučaju. Kada je neprijatelj, koji je bio ubjeđen u svoju brojčanu nadmoćnost, čuo Izrailjce kako tog jutra dolaze k njima, pjevajući i vičući, šta je morao zaključiti? Ništa drugo do da su Izrailjci dobili pojačanje i toliko ojačali da bi bilo beskorisno suprostaviti im se. Panika je takođe rasla u njima, i svaki od njih je na svog bližnjeg posmatrao kao na neprijatelja.

I da li su oni pogrešno zaključili da je Izrailj dobio pojačanje? Svakako da su dobili pojačanje jer nam zapis govori da *„a kad počеше pjesmu i hvalu, obrati Gospod zasjedu na sinove Amonove i sinove Moavove i na one iz gore Sira.”* Gospodnje vojske, u koje su pouzdanje našli Josafat i njegov narod – borile su bitku za njih. Oni su bili osnaženi i bez sumnje da su im oči mogle biti otvorene da ih vide, oni bi vidjeli, kao što je sluga Jezekiljov to mogao jednom prilikom, da je onih koji su uz njih bilo mnogo više nego što je bilo neprijateljske vojske.

Ali, tačka koju bi smo trebali posebno uočiti je trenutak kada je Izraelj počeo pjevati i slaviti, u kome je Bog postavio zasjedu neprijatelju. Šta je smisao ovoga? Ovo je označavalo da je njihova vjera bila stvarna! Božje obežanje je bilo razmotreno onoliko dobro koliko je uspješno dovršeno. Dakle, oni su vjerovali Gospodu, ili, još bukvalnije, oni su sažidani u Gospodu i u tome su oni utvrđeni ili izgrađeni. Oni su potvrdili istinitost riječi: *„Ovo je pobjeda koja je nadvladala svijet: naša vjera!”*²⁸ – 1. Jov. 5:4.

Primjenimo sada ovu ilustraciju na slučaj sukoba sa grijehom. Vidimo kako nailazi jako iskušenje navodeći da se čine stvari za koje znamo da su pogrešne. Na našu žalost, mnogo puta smo dokazali silu iskušenja, zato što nas je pobjeđivala, te stoga mi znamo da nemamo

²⁸ *I vjera je ova naša pobjeda koja pobijedi svijet* – Vukov prevod.

nikakve moći protiv nje. Ali, sada su naše oči uprte u Gospoda, koji nam je rekao da smjelo pristupimo k prijestolu milosti da bi smo mogli zadobiti oprostaj i pronaći milost za vrijeme u kome će nam pomoć biti potrebna. Dakle, mi počinjemo da se molimo Bogu. I mi se molimo Bogu da nam se On otkrije u Bibliji kao Stvoritelj neba i zemlje. Mi počinjemo, ne sa žalopojkama o našem slabom stanju, već sa radosnim saznanjem o Božjoj moćnoj sili. Kada to ustanovimo, mi se možemo usuditi da predstavimo naše teškoće i slabosti. Ukoliko prvo ističemo svoje slabosti i obeshrabrujuće okolnosti, mi ističemo sebe ispred Boga. U tom slučaju sotona preuveličava naše teškoće i pokriva nas svojim mrakom tako da ne možemo vidjeti ništa osim svojih slabosti, i stoga, naš plač i moljenje mogu biti žestoki i puni agonije; bili bi smo u patnji, zato što bi nam nedostajala osnovna vjera da Bog zaista jeste i da je On zaista ono što je otkrio o samome sebi. Ali, kada optočinjemo svoju molitvu prepoznavanjem Božanske sile, tada možemo sigurno predočiti i naše slabosti, jer tada jednostavno stavljamo svoje slabosti na stranu Njegove sile, i suprotno slabosti, kao pravilo, rađa se hrabrost.

Tada, dok se molimo, obećanja Božja dolaze u naš um, koja nam donosi Sveti Duh. Može biti da mi ne razmišljamo o tačno određenoj pomoći koja bi odgovarala datom slučaju, ali mi se možemo sjetiti da je *„istinita riječ i svakoga primanja dostojna, da Hristos Isus dođe na svijet da spasi grešnike, od kojih sam prvi ja.“* – 1 Tim. 1:15. i da On *„predade sebe za naše grijeh, da nas izbavi od sadašnjeg zlog svijeta, u skladu sa voljom našeg Boga i našeg Oca.“* – Gal. 1:4.; i treba da znamo da sva ova briga sa svim mogućim obećanjima postoji zato što Bog *„... dakle svoga Sina ne poštedje, nego Ga predade za sve nas, kako dakle da nam sa Njim sve ne daruje?“* – Rim. 8:32.

Sjetimo se da Bog može govoriti o stvarima koje nisu, kao da već jesu. To jeste, ako Bog daje obećanje, ono je jednako važeće kao da je već ispunjeno. I stoga, znajući ovo naše izbavljenje od zla je u skladu sa Božjom voljom (Gal. 1:4) i mi računamo na pobjedu kao da smo je već izvojevali i počinjemo zahvaljivati Bogu za Njegova *„prekomjerna i dragocjena obećanja“*. Onoliko koliko se naša vjera uhvati za ova obećanja i učini ih stvarnim, mi nećemo prestajati da slavimo Boga za njegovu čudesnu ljubav, i dok ovo budemo činili, naš um će biti u potpunosti otet od zla i time je pobjeda naša. Gospod Isus postavlja zasjedu protiv neprijatelja. Naše pripisivanje slave pokazuje sotonu da smo dobili pojačanje, i budući da je isprobao silu pomoći koja nam je darovana, on zna da ne može učiniti ništa u ovom slučaju, i stoga nas ostavlja. Ovo ilustruje punovažnost apostolske naredbe:

„Gospod je blizu. Ne brinite se ni za što nego u svemu molitvom i moljenjem sa zahvaljivanjem da se javljaju Bogu iskanja vaša.“ – Filib. 4:6.

Istovremeno - sluga i slobodnjak

Sila vjere koja donosi pobjedu, može biti prikazana na drugi način kroz tekstove Pisma, koji su više nego praktični. Na prvom mjestu, potrebno je razumjeti da je grešnik istovremeno i rob. Hrist kaže: „*Jer svaki koji čini grijeh, rob je grijehu.*” – Jovan 8:34. Apostol Pavle takođe govori, stavljajući sebe na mjesto ne-nanovorođenog čovjeka, „*Jer znamo da je zakon duhovan, a ja sam tjelesan, prodan pod grijeh.*” – Rim. 7:14. Čovjek koji je prodan je rob, dakle – čovjek koji je prodan grijehu je rob grijeha. Apostol Petar potvrđuje ovu istu činjenicu, govoreći o korumpiranom, lažnom učenju: „*I obećavaju im slobodu, a sami su robovi pogibli; jer koga ko nadvlada, onaj mu i robuje.*” – 2. Petr. 2:19.

Jasna karakteristika roba je da on ne može činiti ono što želi, već je dužan ispunjavati volju drugoga, nezavisno od toga koliko ona može biti neprikladna. Pavle ovdje potvrđuje istinu kada govori da je on, kao prestupnik, zapravo bio rob grijehu. „*Jer ne znam što činim, jer ne činim ono što hoću, nego na što mrzim, ono činim... A ovo više ja ne činim, nego grijeh koji živi u meni. Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u tijelu mojem. Jer htjeti imam u sebi, ali učiniti ne nalazim.*” – Rim. 7:15, 17-19.

Činjenica da je grijeh taj koji ima kontrolu, dokazuje da je čovjek rob, stoga svako ko čini grijeh je obavezan služiti grijehu, i ropstvo postaje nepodnošljivo kada grešnik okusi slobodu i čezne za njom, ali ipak, nije u stanju da raskine okove koji ga drže u grijehu. Nemogućnost da čovjek, koji nije nanovorođen, čini dobra djela (čak i ona koja želi da čini) već je pokazano u stihovima iz Rimljanima 8:7 i Galatima 5:17.

Koliko samo ima ljudi koji iz svog ličnog iskustva mogu da potvrde istinitost ovih tekstova. Koliko njih je imalo riješenost i rješenost iznova (da čine dobro), i u svojim najiskrenijim odlukama – a dokazali su samo da su u iskušenjima slabi kao voda. Oni nemaju silu, i ni sami ne znaju šta da čine, i, na nesreću, njihove oči nisu uprte na Gospoda onoliko koliko su usmjerena na sebe same i na neprijatelja. Njihovo iskustvo je jedna stalna borba sa grijehom, to je tačno, ali i konstatni porazi što je takođe tačno.

Da li ovo možemo nazvati istinskim hrišćanskim iskustvom? Ima nekih koji mogu zamisliti da je to tačno. Zbog čega onda, apostol, u očajanju svoje duše više: „*Ja nesrećan čovjek! Ko će me izbaviti od ovog tijela smrti ove?*” – Rim. 7:24. Da li je pravo hrišćansko iskustvo da je duša, toliko strašno mučena tijelom smrti, morala vikati za oslobođenjem? Da, jeste.

Ko je dakle taj, koji kao odgovor na ovaj iskreni vapaj, otkriva sebe kao izbavitelja? Apostol kaže: „*Zahvaljujem Bogu kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda.*”. A na drugom mjestu, on kaže o Hristu:

„*Budući pak da djeca imaju tijelo i krv, tako i On uze dijel u tome, da smrću satre onoga koji ima državu smrti, to jest – đavola. I da izbavi one koji god od straha smrti u svemu životu biše robovi.*” – Jevrejima 2:14.15.

I opet, sam Hrist objavljuje svoju misiju:

„*Duh je Gospoda Boga na meni, jer me Gospod pomaza da javljam dobre glase krotkima,*

posla me da zavijem ranjene u srcu, da oglasim zarobljenima slobodu, i sužnjima da će im se otvoriti tamnica.” – Isaija 61:1.

Šta ovo ropstvo i izgnanstvo znače, već je objašnjeno. Ovo je ropstvo u grijehu, ropstvo koje nas prisiljava da griješimo, čak i protiv naše volje, pomoću sile naslijeđenih i stečenih zlih sklonosti i navika. Da li dakle Hristos oslobađa čovjeka od pravog hrišćanskog iskustva? Zaista ne! Ropstvo grijehu o kojem apostol Pavle govori u sedmoj glavi Rimljanima nije iskustvo djeteta Božjeg, već je to iskustvo onoga koji služi grijehu. Hrist je došao da bi izbavio čovjeka iz njegovog zatočeništva, ne da bi nas, tokom ovog života, izbavio od borbi i nevolja već od poraza; da nas osposobi da budemo jaki u Gospodu, i u sili Njegove moći, tako da bi smo mogli dati hvalu Ocu „koji nas izbavi iz mraka, i prevede nas u carstvo svog ljubljenog Sina”, kroz čiju krv smo mi zadobili otkupljenje.

Kako se ovo izbavljenje ostvaruje? Kroz Božjeg Sina. Hrist kaže: „... *ako vi ostanete na mojoj besjedi, zaista će te biti moji učenici. I poznaćete istinu i istina će vas izbaviti. Ako vas dakle Sin izbavi, zaista će te biti izbavljeni.*” – Jovan. 8:31.32.36. Ova sloboda dolazi svima koji vjeruju, zato što onima koji vjeruju u Njegovo ime, On daje „*moć da postanu sinovi Božji*”. Sloboda od osuđenja dolazi k onima koji su u Hristu Isusu (Rim. 8:1), i mi se „*oblačimo u Njega*” vjerom (Galatima 3:26,27). Upravo kroz vjeru, Hrist živi u našim srcima.

Praktični primjeri otkupljenja iz ropstva

Razmotrimo sada neke ilustracije o sili vjere kojom se izbavlja iz ropstva. Citiraćemo Jevanđelje po Luci:

„A kad učaše u jednoj zbornici u subotu, I gle, bješe ondje žena bolesna od duha osamnaest godina, i bješe zgrčena, i ne mogaše se ispraviti. A kad je vidje, dozva je Isus i reče joj: ženo! oproštena si od bolesti svoje. I metnu na nju ruke, i odmah se ispravi i hvaljaše Boga. A starješina od zbornice srdāše se što je Isus iscijeli u subotu, i odgovarajući reče narodu: šest je dana u koje treba raditi, u one dakle dolazite te se liječite, a ne u dan subotni. A Gospod mu odgovori i reče: licemjere! svaki od vas u subotu ne odrješuje li svojega vola ili magarca od jaslara, i ne vodi da napoji? A ovu kćer Avraamovu koju sveza sotona evo osamnaesta godina, ne trebaše li je odriješiti iz ove sveze u dan subotni? I kad on ovo govoraše stidahu se svi koji mu se protivljahu; i sav narod radovaše se za sva njegova slavna djela.“ – Luka 13:10-17.

Zaobiđimo licemjernog zakonika i razmotrimo samo čudo. Žena je bila zatočena; i mi smo – kroz strah i smrt, svi zatočeni cijelog našeg života. Sotona je zarobio ovu ženu; sotona takođe postavio zamke za naše stope i doveo nas u zatočeništvo. Ona nije mogla podići samu sebe ni na koji način; i naše krivice nas zadržavaju tako da ne možemo podići svoj pogled (Ps. 40:12.). Riječju i dodirom Isus je oslobodio ženu od njenih nemoći; i mi imamo istog milostivog Prvosveštenika na nebu, koji je dirnut našim slabostima, i ista Riječ će i nas izbaviti od zla.

Sa kojom svrhom je zapisano ovo čudo izlječenja koje je Isus izveo? Jovan nam odgovara. Bilo je potrebno da se pokaže, ne samo da On može izliječiti bolest, već da ima silu nad samim grijehom. Ali, Jovan kaže:

„A i mnoga druga čudesa učini Isus pred učenicima svojim, koja nisu pisana u knjizi ovoj. A ova se napisaše, da vjerujete da Isus jeste Hrist sin Božji, i da vjerujući imate život u ime Njegovo.“ – Jovan 20:30,31.

Dakle, vidimo da se u ovi primjeri zapisani kao jednostavne pouke o Hristovoj ljubavi, Njegovoj riješenosti da oslobodi, i o Njegovoj sili nad djelima đavola – bez obzira da li vladaju u tijelu ili duši. Još jedno čudo je dovoljan doprinos ovoj povezanosti. To je ono koje je zapisano u trećem poglavlju Djela apostolskih. Ovdje neću citirati cijeli događaj, ali pozivam čitaoca da pažljivo prati obrazlaganje u svojoj Bibliji.

Petar i Jovan su na vratima Hrama ugledali čovjeka starijeg od četrdeset godina, koji je bio bogalj od svog rođenja. On nikada nije hodao. On je prosio, i Petar se osjetio pozvanim da mu Duhom Svetim podari nešto mnogo bolje od srebra i zlata. On mu reče: *„U ime Isusa iz Nazareta, ustani i hodaš. I uze ga za desnicu i podiže. I odmah se utvrdiše njegova stopala i zglobovi. I skočivši ustade, i hodaše, i uđe sa njima u crkvu idući i skačući i hvaleći Boga.“ – Djela 3:6-8.*

Ovo zapaženo čudo od strane onih koji su ga vidjeli, izazvao je čudesno uzbuđenje među ljudima, i kada je Petar vidio njihovu začuđenost, on nastavlja da im govori kako je čudo bio učinjeno:

„A kad vidje Petar, odgovaraše ljudima: ljudi Izrailjci! što se čudite ovome? Ili šta gledate na nas, kao da smo svojom silom ili pobožnošću učinili da on ide? Bog Avraamov i Isakov i Jakovljevi, Bog otaca našijeh, proslavi sina svojega Isusa, kojega vi predadoste i odrekoste ga se pred licem Pilatovijem kad on sudi da ga pusti. A vi sveca i pravednika odrekoste se, i isprosiste čovjeka krvnika da vam pokloni; A načelnika života ubiste, kojega Bog vaskrse iz mrtvih, čemu smo mi svjedoci. I za vjeru imena njegova ovoga, koga vidite i poznajete, utvrdi ime njegovo; i vjera koja je kroza nj dade mu cijelo zdravlje ovo pred svima vama. „ – Djela 3:12-16.

Primjenimo sada ovu sliku. „Čovjek bijaše bogalj od utrobe matere svoje”, u nemoći da pomogne sam sebi. On bi rado hodao, ali nije mogao. I mi takođe sa Davidom možemo reći: „*Gle, u bezakonju rodih se, i u grijehu zatrudnje mati moja mnom*” – Ps. 51:5. I kao posljedica, mi smo po prirodi toliko slabi da ne možemo činiti one stvari koje želimo. I kao što je svaka godina donosila ovom čovjeku nesposobnost da hoda usled povećanja tjelesne težine koja je dodatno opterećivala njegove zglobove, tako je i ponavljanje grijeha kako smo postajali stariji, snažilo njegovu vlast nad nama. To je bila neminovna činjenica za ovog čovjeka da ne može hodati; sve dok mu u ime Hristovo, kroz vjeru u to ime, nije dato savršeno zdravlje i sloboda od bolesti. Dakle, i mi kroz vjeru koja je u Njemu, možemo biti cijeli i osposobljeni da činimo stvari koje do tada nisu bile moguće. Zbog toga što one stvari koje čovjeku nisu moguće da čini, Bogu su moguće. On je Stvoritelj. „*Onima koji su bez sile, uvećava snagu.*” Jedno od čuda vjere, koje je pokazano u mnogim drevnim slučajevima, je bio taj da oni „*koji bejahu slabi – ojačali!*”

Sa ove vremenske razdaljine mi vidimo kako je Bog izbavljao one koji su u Njega vjerovali. A sada, razmotrimo znanje na koji način se sloboda može održati.

Vidimo dakle, da smo mi po prirodi svi sluge grijeha i đavola, i da, što se prije predamo Hristu, bivamo oslobođeni od sotonine vlasti. Pavle kaže: „*Ne znate li da kome dajete sebe za sluge u poslušanje, sluge ste onoga koga slušate, ili grijehu za smrt, ili poslušnosti za pravdu?*” – Rim. 6:16. Stoga, što prije postanemo slobodni od ropstva grijehu, postajemo Hristove sluge. Zapravo, samim činom oslobađanja od vlasti grijeha, kao odgovora na našu vjeru, dokazuje da nas Bog prihvata kao svoje sluge. Dakle, mi postajemo i jedno i drugo – sluge Hristove, ali onak ko je Gospodnji sluga – i slobodan je čovjek, jer smo pozvani na slobodu (Gal. 5:13), i tamo gdje se nalazi Božji Duh, nalazi se i sloboda (2. Kor. 3:17).

I sada ponovo dolazi do sukoba. Sotona nije voljan da svoje robove preda tako lako. On dolazi, naoružan, žestokim bičem iskušenja, ne bi li nas vratio nazad da mu služimo. Mi znamo, iz našeg tužnog iskustva, da je on mnogo snažniji nego što smo mi, i da, bez pomoći mi jednostavno ne možemo da mu se odupremo. Ali, mi strijepio od njegove moći i zato vapimo za pomoć. I tada nam dolazi u našim umovima da mi više nismo sotonine sluge. Mi smo sebe predali Bogu, i stoga nas je on prihvatio kao svoje sluge. Zato mi možemo reći zajedno sa psalmistom: „*O Gospode, ja sam Tvoj sluga, ja sam Tvoj sluga; sin sluškinje tvoje; raskovao si mene okove moje.*” – Ps. 116:16. Ali, sama činjenica da je Bog raskinuo okove kojima nas je sotona vezao i da je On to učinio ako mi vjerujemo da je to učinio – dokaz je da će nas Bog i dalje štiti, jer On brine za svoje, te imamo garanciju da će On, koji je otpočeo dobro djelo u nama i „*dovršiti ga do dana Isusa Hrista.*” – Fil. 1:6. I u tom ubjeđenju, mi smo jaki da se odupremo!

I dalje, ako mi dajemo sebe da budemo sluge Božje, mi zaista i jesmo Njegove sluge, ili, drugim riječima, mi smo oruđa u Njegovoj ruci (Rim. 6:13-16). Mi nismo bezvoljna, beživotna, bezosjećajna oruđa, kao npr ona koja koriste poljoprivrednici, koja nemaju glasa o tome kako će biti iskorišćeni, već smo živa, inteligentna oruđa – kojima je dozvoljeno da izaberu svoje zanimanje. Ipak, pojam „oruđe” označava alat, predmet koji je pod potpunom kontrolom majstora. Razlika između nas i mehaničkog alata je u tome što mi možemo birati ko će nas koristiti i za kakve svrhe ćemo raditi, ali – stavljajući se dobrovoljno u ruke majstora mi trebamo biti u potpunosti u njegovim rukama baš kao alat koji nema glas da bi rekao kako će biti korišten. Kada se predamo Bogu, mi smo u Njegovim rukama kao glina u rukama lončara, i On može učiniti sa nama ono što On hoće. Naša volja se sastoji u tome da izaberemo da li hoćemo ili ne dozvoliti Njemu da čini u nama ono što je dobro.

Ova ideja da budemo oruđa u Božjim rukama je čudesna pomoć ka pobjedi vjere kada se jednom u potpunosti prihvati. Zato, primjetite, šta će jedan alat raditi zavisi u potpunosti od onoga u čijim rukama se nalazi. Uzmimo, na primjer, presu za kovani novac²⁹. Sama po sebi, ona je bezazlena čak i kada se koristi u najobičnije svrhe jednako kao i za one koje su veoma korisne. Ali, ukoliko bi se nalazila u rukama čovjeka sa lošim karakterom – ona bi se mogla upotrijebiti za pravljenje lažnog novca. Svakako to ne bi bilo upotrebljeno za nikakve dobre ciljeve. Ali, ako bi se nalazila u rukama poštenog čovjeka, koji je virtouz u svom zanatu, ona svakako ne bi mogla učiniti ništa loše. Na isti način, kada smo mi sluge đavola, mi ne možemo činiti dobro (Rim. 6:20), ali kada smo predali sebe u Božje ruke, mi znamo da u Njemu nema ništa što je nepravedno, tako da oruđe u Njegovim rukama ne može biti upotrijebljeno sa lošim ciljevima. Predanje Bogu mora biti potpuno, baš kao što je prethodno bilo sotoni, zato apostol kaže:

„Kao čovjek govorim za slabost vašeg tijela. Jer kao što dadoste ude svoje za robove nečistoti i bezakonju na bezakonje, tako sad dajte ude svoje za sluge pravdi na posvećenje.” – Rim. 6:16.

Cijela tajna uspjeha, dakle, leži u tome u potpunom predanju Bogu sa iskrenom željom da činimo što je po Njegovoj volji; dalje, u spoznaji da nas On u našem predanju prihvata kao svoje sluge; i onda, zadržavajući se u tom predanju Njemu i prepuštamo se u Njegove ruke. Često se pobjeda zadobija neprestanim ponavljanjem istog, *„O Gospode, ja sam Tvoj sluga, ja sam Tvoj sluga; sin sluškinje tvoje; raskovao si s mene okove moje.”* Ovo je jednostavan način da se nedvosmisleno kaže: *„O Gospode, predao sam se u Tvoje ruke kao oruđe za pravdu; neka bude Tvoja volja, a ne diktatura tijela”*. Ali, kada uvidimo silu ovih zapisanih riječi i doživimo da smo zaista Božje sluge, odmah će se nametnuti misao: *„Dakle, ako sam ja odista oruđe u Božjim rukama, On me ne može koristiti na činim zlo preko mene, niti mi može dozvoliti da ja činim zlo sve dok se nalazim u Njegovim rukama. On mora brinuti o meni da bih bio sačuvan od zla, jer ja sam sebe ne mogu sačuvati. Ali, on želi da me čuva od zla, jer je već pokazao Svoju želju, a takođe i Svoju snagu da ispuni svoju namjeru dajući Sebe za mene. Stoga dakle, ja ću*

²⁹ Presa za kovani novac – engl. *„coining die”* – zapravo označava kompleksu mašinu kojom se mogu proizvoditi različiti proizvodi, u zavisnosti na koji način se ona sklopi, organizuje i upotrebljava. Upotrebljava se u industriji za proizvodnju najjednostavnijih proizvoda pa do onih koji su izrazito precizni, kompleksni i skupi. Koristi se u štampi, crtanju, istezanju metala, formiranju rolni, „kovanju” metalnog novca itd...

biti čuvan od zla." Sve ove misli mogu proći kroz um gotovo trenutno, i tada, sa njima neumitno mora doći osjećaj radosti da će mo biti sačuvani od užasnog zla. Ovakva radost, prirodno, nalazi iskaz u zahvaljivanju Bogu, i sve dok zahvaljujemo Bogu – neprijatelj je neuspješan sa svojim iskušenjima a Božji mir ispunjava srce. Tada spoznajemo da je radost koju imamo u vjeri nadmašila onu radost koju smo dobili oproštenjem grijeha.

Sve nabrojeno je prikaz Pavlovih riječi: „*Kvarimo li dakle zakon vjerom? Bože sačuvaj, nego ga još utvrđujemo!*” – Rim. 3:31. „Kvariti” zakon ne znači da ga ukidamo, jer nijedan čovjek ne može ukinuti zakon Božji, čak i kada psalmista kaže da je on oboren (Ps. 119,126). Oboriti zakon Božji nešto je mnogo više nego tvrdnja da je on bez rezultata; to je pokazivanje životom koji se razmatra, da nema rezultata. Čovjek čini zakon nevažnim kada dozvoljava da u njegovom životu nema sile. U kratkom, obarati Zakon Božji znači kršiti ga; Ali zakon sam sebe održava istim bez obzira da li se poštuje ili ne. Kršenje zakona samo donosi posljedice pojedincu koji ga krši.

Tako dakle, kada apostol Pavle kaže da mi ne kršimo zakon kroz vjeru, već da ga, nasuprot – utvrđujemo – on misli na to da nas vjera ne vodi ka prestupu zakona već ka njegovoj poslušnosti. Ne, mi ipak nećemo reći da vjera vodi poslušnosti već da je vjera sama po sebi poslušnost. Vjera utvrđuje zakon u našem srcu. „Vjera je suština³⁰ onoga čemu se nadamo” – Jevrejima 11:1 U stvarima kojima se nadamo da su pravedne – vjera ih utvrđuje. Umjesto vjere koja vodi u protivljenje zakonu, ona je zapravo jedina koja se suprostavlja protivljenju zakona! Potpuno je nebitno koliko se neka osoba diči u zakonu Božjem, ako odbacuje ili ignoriše vjeru u Hrista, takav se ne nalazi u boljem stanju od čovjeka koji direktno prestupa zakon! Čovjek koji vjeruje je jedini koji istinski poštuje zakon Božji. Bez vjere jednostavno nije moguće ugoditi Bogu (Jevr. 11:6); sa vjerom, pak, sve je moguće (Marko 9:23).

DA! Vjera čini nemoguće, i ona je sve što Bog zahtjeva od nas da činimo. Kada je Isus Navin rekao Izrailju: „*Vi ne možete služiti Bogu*”, (Isus Navin 24.19), rekao je istinu, čak i ako je nepobitna činjenica da sam Bog zahtjeva da mu služimo. Prosto, nijedan čovjek nema snagu da čini pravdu, čak i ako hoće da čini ono što želi (Gal. 5:17); stoga, velika je greška reći, da sve što Bog želi od nas je to, da činimo ono najbolje što možemo! Onaj koji ne čini bolje nego što želi, ne čini djela Božja. Ne! On mora činiti bolje nego što može. On mora činiti samo ono što Božja sila kroz njega može uraditi. Čovjeku je nemoguće da hoda po vodi, ali Petar je to učinio kada je vježbao svoju vjeru u Isusa.

Sve dok su sile neba i zemlje u ruci Hristovoj i dok je ta snaga nama na raspolaganju, (a čak i sam Hrist dolazi da boravi u naša srca kroz vjeru) – nema prostora traženju nedostatka Božjem zahtjevu koji nam je postavio da činimo nemoguće; jer „*što je nemoguće čovjeku, Bogu je moguće*” – Luka 18:27. Stoga možemo glasno reći: „*Gospod je moj pomoćnik, i neću se bojati; šta će mi učiniti čovjek?*” – Jevrejima 13:6.

Dakle, „*ko će nas razdvojiti od ljubavi Božje? Nevolja?; ili tuga?; ili progonstvo?; ili glad?*;

³⁰ Vjera je suština – Vuk je preveo „tvrdo čekanje“, međutim pravilniji i mnogo jasniji prevod je „suština“. Prim. prev.

ili golotinja?; ili strah?; ili mač? Ne jer u svemu ovome pobjeđujemo onoga radi koji nas je ljubio”
– Rim. 8.35.37. „Jer ja znam sigurno, da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile – ni sadašnje ni buduće; ni visina, ni dubina, niti bilo kakvo drugo stvorenje – ne mogu nas razdvojiti od ljubavi Božje, koja je u Hristu Isusu, Gospodu našem!” – Rim. 8:38.39.